

GHEORGHE VĂDUVA
Sufletul ochilor

societatea scriitorilor militari

GHEORGHE VĂDUVA

SUFLETUL OCHILOR

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari
București, 2011

Coperta & layout: ADRIAN PANDEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VĂDUVA, GHEORGHE

Sufletul ochilor / Gheorghe Văduva. - București : Societatea
Scriitorilor Militari, 2011

ISBN 978-973-8941-51-9

821.135.1-1

„OCHII NE SPUN”

Ochii noștri, lumini ce oglindesc lumea, sufletul, porți către lăuntru nostru, pe care, uneori, nici noi nu ni-l știm, caută lumina în ochii celorlalți, în cuvintele ce spun c-au fost, ce rănesc, ce mângâie, dar judecă, rostesc sentințe, călătoresc laolaltă cu astrele...

Titlul acestui volum de versuri te-nfioară, te condamnă la viață, la căutare, la călătorii nesfârșite spre esența celor ce știm, dar mai ales spre ceea ce încă nu știm și, poate, nu vom afla niciodată, atâta timp cât luminile ochilor noștri vor fi...

Pentru poetul Gheorghe Văduva, lumea privită, știută, iubită, înțeleasă, infinită, tainică, în perpetuă schimbare, lumea – această creație ce se autodezvoltă și se află într-un etern proces de feedback cu sine – rămâne un motiv de admirație, de îngrijorare, de cutremur existențial.

Fundamental, cuvântul poetului devine sacerdotal: *„Tu nu știi ce n-ai fost, trăiești în azi, / În chipul lumii căreia-i zâmbești / Și-n care ești mereu ce ție-ți ești / Un foc intens în care vrei să arzi”*... („Un chip frumos, o oază-ntr-un pustiu”).

Eternul dialog între el și ea, nevoia de cunoaștere, de comunicare, de certitudini, de permanență convertește întregul Univers, în versurile lui Gheorghe Văduva, în a întemeia eternitatea iubirii, devotamentului omenesc, în timp: *„Să lași acolo timpul și timpul tău să-l simți, / Să pui pe dor un lacăt și un zăvor pe vis, / Să-nchizi în turnul umbrei ce-n inimă-ai deschis / Și-un adevăr cu altul pe zborul tău să-l minți.”*, spune poetul, găsind soluții pentru incertitudini și lecuii dramatice prin substituirea adevărului („Zăvor pe vis”).

Metafora, în poezia de față, capătă dimensiuni nebănuite, asociind tot ceea ce cuprinde închipuirea unor stări sufletești incommensurabile. Astfel, în „Val de foc”, tristețea poetului declanșează

dezastre cosmice: „*Apa-n foc se recompune, / Soarele devine umbră, / Zarea-mbracă toga sumbră / Și nisipul trece-n dune.*”

Bogația și ineditul imaginației poetului creează, sugestivă nează implacabilul unui „*déjà vu*”, lipsa de graniță în elasticitatea expresiei. Astfel, în „Am vrut să văd cum înflorești”, poetul este categoric, rostind: „*Când vei afla ce este-n lume lumea, / Când vei culege stele din abisuri / Și adevăr din nevisate visuri, / Vei fi-nțeleș ce-nseamnă uscăciunea.*”

Limbajul, alăturările sistemice ale cuvintelor, imaginile de o mare frumusețe creează, uneori, („Speranța”) jocuri logice neașteptate ca: „*Ce tristă este-oglină câteodată, / Când vrei să vezi în ea ce nu se vede, / Sau doar să crezi că încă mai poți crede / Ce n-ai crezut c-ai crede vreodată!*”

O adevărată „mare de cuvinte”, cartea poetului Gheorghe Văduva pare nesfârșită, ideile, cuvintele, imaginile, se nasc unele înăuntrul celorlalte, devin părți ale părților, redefiniri și reipostazieri, păstrând înăuntru-le logica, noutatea, precum pașii unei balerine ce se nasc unii din ceilalți și așa mai departe. Acest mecanism susține aserțiunea că poezia este un infinit, dincolo și dincoace de care există sau poate exista lumea reală.

Poetul este, în tot și în toate, conștient, capabil să șteargă distanțele, deținând secretul unor complexe metamorfoze ale realității. El spune: „*Aprind, prin geana nopții, în vis, o galaxie, / Mă torc, prin focul sacru, în lumi neparalele / Și nu știu dacă mâine voi fi un cer cu stele / Sau doar o amintire din ce n-a fost să fie...*” („Steaua de veghe”).

Poetul transmite, rareori, sentimentul singurătății, unicității, inevitabilului cu un bisturiu care acționează automat: „*Sunt singur ca un val într-un ocean / Și nu știu ce viteză voi atinge, / Nici locu-n care singur voi ajunge, / Când mă voi sface de vreun țarm viran.*”

Călătoria în această lume, în această lumină, în acest necuprins al tuturor lucrurilor, în imposibilul galactic, pe coordonatele imaginarului poetic poate continua. Poetul rămâne continuu, fru-

mos, trist, exuberant, iubitor de oameni, rob al metaforelor inedite, cuminecat în creuzetul umanului.

Închei încercarea de a-l surprinde pe unul dintre minunații noștri poeți și prieteni, fără pretenția că am stabilit în mod categorial dimensiuni ale creației sale. Închei cu bucuria că am putut călători alături de „o altă lume” creată de poet.

TICU ION IONESCU

Celor care nu au încetat niciodată să vadă

SUFLETUL OCHILOR

Sunt ochi pe care-i cauți și-i găsești
În lumea asta, undeva, cândva,
Când somnul de pe pleoape va zbura...
Sunt ochi pe care vrei doar să-i privești.

Sunt ochi ce te privesc și ochi ce te pătrund,
În viața lor, trăiește viața ta,
Te-alină când durerea ți-o fi grea
Și-ți dau lumina sensului profund.

Sunt ochi ce niciodată nu greșesc,
În lumea lor, nu-i loc de-așa ceva,
Ei sunt veniți cândva, de undeva,
Și-i vezi mereu, atunci când te privesc.

Ei pot fi răi, sau calzi sau speriați
Așa cum e și omul zi de zi
În viața amăgirilor pustii
În care suntem zilnic înglodați.

Ei pot fi triști și plânși și luminoși,
Precum ni-i sufletul mereu,
La bine, la durere și la greu,
Dar ochii lumii sunt mereu frumoși.

Căci ochii ei, ai tăi, ai lui, ai mei
Spun cine suntem astăzi și ce vrem,
Ce-avem, ce ne dorim sau ce putem
Și cum arată sufletul din ei.

Dar, când doi ochi pe care-i întâlnești
O clipă doar pe-o rază de priviri
Îți dau fiorul marilor trăiri,
Nu știi de poți să-i vezi când îi privești.

Sunt ca și cum ar fi ai unui gând
Și n-au decât lumină și fior
Ca soarele ce iese dintr-un nor,
Ca floarea care crește din pământ.

Nu știi de poți de-acum doar să-i privești,
Să-i mângâi cu lumina din cuvânt,
Să-i lași să te privească murmurând
Și, prin tăcerea lumii, să-i iubești.

București, 5 iulie 2010

UN CHIP FRUMOS, O OAZĂ-NTR-UN PUSTIU...

De ai nevoie, mă găsești, când vrei,
Eu sunt mereu dator să fiu găsit,
Că am, pe lumea asta, de-împlinit,
Ce nu mi-a fost ușor în anii grei...

Și n-ai de ce să cauți vreun demers,
Un simplu semn de-al tău îmi e de-ajuns,
Un clic din ochi și, gata, am răspuns,
Și sunt din nou la tine-n Univers.

Sunt fanul tău, te-aplaud și te-ascult,
Dar încă nu-ndrăznesc să te privesc,
Deși eu doar pe tine te zăresc
Și pun, în tot ce văd, atât de mult...

Te scriu pe cer, te caut pe pământ.
Te torc din frunze, te pictez în seri,
În ierni îți aflui flori de primăveri,
Și-n șoaptă-ți murmur fiece cuvânt

Mă fac covor, să calci cum vrei pe el,
Pantoful tău frumos cu tocul-cui
Strivește-n el culoarea nimănui,
Un colț de-amurg, cu flori de dedițel.

Amurgu-i stins pe lujerii de soc,
Frumosul dedițel e otrăvit,
Iar cerul zilei zace ostenit,
Când norii se aprind de-atâta foc.

E greu să scoți otrava din culori,
Frumosu-i câteodată irosit,
Ca sufletul din omul istovit,
Când noaptea albă trece neagră-n zori.

Sunt tot aici, la margine de drum,
Robit de libertatea de pământ
Și pus în lanțuri grele de-un cuvânt
Ce va-nflori lumina ta de-acum.

De ai nevoie, am să-ți scriu pe cer,
Cu ochi de dor, cu litere de foc
Că ești făcută numai din noroc
Și niciodată stelele nu-ți pier...

Tu nu mă vezi, dar, de mă chemi în zori,
Să știi că sunt cu tine, orice-ar fi,
Că încă mă poți astfel folosi
La șters pe jos sau la cules de flori.

Spun toate astea să te fac să crezi
Ce important e timpu-n viața ta,
Când anii care vin s-or scutura
Și, poate, într-o zi, ai să mă vezi...

...Și-n acea zi, când tot va fi uitat,
Când alt soldat va fi de folosit
Și când, prin ceața lumii, m-ai zărit
Va fi târziu, iar eu voi fi plecat.

Dar nu-i nimic, când pleci ești bun plecat,
Ai devenit bătrân și inutil,
Iar altul poate fi din nou util,
Iar tu, lăsat la vatră și uitat...

Am fost, un timp, un foarte bun soldat,
Am spus, în ochii tăi: „Am înțeles!”
Și m-am luptat cu-întregul Univers,
Dar misiunea mea s-a încheiat...

...Tu nu știi ce n-ai fost, trăiești în azi,
În chipul lumii căruia-i zâmbești
Și-n care ești mereu ce ție-ți ești
Un foc intens în care vrei să arzi...

.....

...Nu pot să plec, deși aș vrea s-o fac,
Pe vatra stinsă nu mai sunt tăciuni,
Pe lumea asta nu mai cresc minuni,
Când ochii tăi vorbesc, prefer să tac...

...De ai nevoie, mă găsești în vis,
Când noaptea s-o preface-n nori de fum,
Când toți tăciunii lumii vor fi scrum
Și parcul cu iluzii va fi-nchis.

Voi fi atunci o rimă la un vers,
Un cerșetor pe-o margine de lac
De gânduri și cuvinte care tac,
Atom pierdut în vastul Univers.

Iar tu rămâi ce eu n-aș vrea să-ți fiu -
Am înțeles acum ce-nseamnă lumea ta -,
Dar viața-ți dă ce poate ea să-ți dea:
Un chip frumos și-o oază-într-un pustiu...

București, 10 iulie 2010

CERUL NU-I AL LOR, PĂMÂNTUL E CA NOI!

De ce, de ani, ni-i viața plină de noroi?
Ce gene s-au schimbat, ce suflète s-au stins
Și ce zăpezi de foc pe ochii noștri-au nins
Un timp pierdut pe drumul ploilor din noi?

Trăim într-un declin, plutim într-un blestem,
Când munți de piatră zac amar în piatra lor,
Când ploile ne ard și rănilile ne dor,
Când casele se duc cu tot ce mai avem.

Ce s-a-ntâmplat cu noi de nu ne mai iubim?
Ce timp nebun ne-a-înnebunit pe toți,
Savanți, profesori, mame, tați, bunici, nepoți,
De nu ne mai răbdăm, și zilnic ne miștim?

Cum de-am admis să ni se fure tot ce-am strâns
De-un timp corupt, de-o mână de pungași vidați,
Cu gând meschin, cu ochi din minte alungați,
Când orice râs al lor la noi înseamnă plâns?

De ce ne otrăvim, gustând otrava lor?
Le dăm nectar și ei ne dau în schimb pelin,
Ei ies făloși din timp, noi nu ieșim din chin,
Pe strada lor sunt sori, pe strada noastră-i nor...

Aleșii noștri rîd la noi superior,
Atât de mult, pe toți, mereu ne prețuiesc
Încât cu chipul lor ales ne fericesc
Că suntem tot mereu la îndemâna lor.

O nație de servi umili, la voia lor,
Ne râd acum în nas, la vot ne păcălesc,
Dar ei nu râd, ci doar senin la noi rânjesc,
În ochii lor sunt ghimpi de soi otrăvitor.

Când cu pustiul lor de bine ne mânjesc,
Ei se extind mereu și noi ne chinuim,
Ei ne urăsc senin, noi, poate, îi iubim
Că sunt de-acum aleși, au rang dumnezeiesc.

Ei au creat matricea, noi o aplicăm,
Pe-un Eu catastrofal, furat din Eul pur,
Secat de neuroni, de vidul dimprejur,
Acolo unde-n noi ei vor să ne negăm.

Așa, ca ei, am devenit de-acum și noi,
Gâlceavă-n parlament, pe stradă, la guvern,
Model de supraviețuire în infern,
Murdari cumplit de timp, de viață, de noroi.

Umili, ne-nchidem gândul zilei în tăceri,
Că noaptea poate fi cu el un sfetnic bun
Când, mâine, vom porni din nou tăcuți la drum
Ca se ajungem singuri iar în nicăieri.

Cutremur, uragane, inundații, ploii,
În fiecare an revin și ne lovesc,
Precum acei ce spun mereu că ne iubesc,
Ca să ucidă astfel sufletul din noi.

Cum de-am ajuns aici și ce e de făcut?
Cum să scăpăm de ei, de farsori și de hoți?
Și cum să-i mai gonim în lumea lor pe toți,
Când ei dețin puterea visului pierdut?

N-ai ce s-alegi la vot, că toți sunt cam la fel,
Mărunți, dar răi și plini cu toții de venin,
Ne-ar trebui s-avem un glob de viperin
Ca să scăpăm de mușcătura lor de-oțel...

Ar trebui să scoatem securea de război,
Să ridicăm cetăți, să ne blindăm în fier,
Să ne gândim la noi, la stele și la cer,
Căci cerul nu-i al lor, pământul e ca noi.

București, 17 iulie 2010

DEZAMĂGIRE

Ies din ploaie, rece, ca un rege,
Vântul va usca ce are de uscat,
Timpul va seca ce are de secat,
Vorba grea în vorbă s-o culege.

Știu că nu-i de-ajuns, dar vin adânc din gând,
Sângele mi-i rar și visul mi-i răcit.
Drumul fără drum prea mult m-a istovit,
Și pașii de pe cer m-or priponi de vânt.

Dar n-am găsit nimic, căci tot s-a spulberat,
A nins pe dor și gerul s-a-întețit
Iar visele iubirii au fugit
Și-n inima rănită totul a-nghețat.

Sânt gol ca o imagine de vid...
Aveam o piatră pe-un pustiu de jar,
Speram că-n ochii ei o să apar
Ca o lumină-n bezna unui zid.

Dar ea pe ploaia mea s-a supărat,
C-o altă ploaie-n nori s-a risipit,
C-o altă ploaie-n ploaie s-a-întâlnit
Iar visul meu în zori a sucombat...

Nu vreau nimic. Când ploaia s-o opri,
Mă voi întoarce iar la visul meu,
Voi trece umbra peste somnul greu
Și amăgirea astfel va pieri.

București, 16 iulie 2010

ETERNUL LUI TROFEU

...E ultimul examen, în fine, ai ajuns,
E cald în amfiteatru, e ploaie-n gândul meu,
Dar soarele acuma-i deplin pe chipul tău
Și fiecare rază în suflet ți-a pătruns.

Magisterul de rang îți dă în plen cuvântul,
Gândul meu ți-acordă, cu brio nota zece,
Te-aplaudă studenții, timpul se petrece,
Și așteptăm de-acuma doar deznodământul...

...Credeam că e momentul, la un final de drum,
Să-ți spun o vorbă bună, în fața ta și-a lor,
Să-ți laud astfel truda, să fiu convingător,
Să spun cât ai muncit s-ajungi aici, acum.

Credeam că-ți fac un bine, dar ți-am făcut un rău,
Magisterul se-ncruntă; nu vrea să vadă-alt om
Aflat pe lângă tine pe post de pom și domn,
Ce îți oferă-o umbră și-un gând din gândul său.

Ți-a oferit și el un braț sau o umbrelă,
Depinzi de el, te-a căutat, ți-a dat un semn,
O vorbă cu-nțeles, o rază, un îndemn,
Un loc stabil pe-un drum finit, nu pe-o bretelă:

„Eu sunt aici, copilă, îmi place cum zâmbești,
De-acum am să te caut și, sigur, te gălesc,
Voi fi gentil cu tine și am să-ți dovedesc,
Sub scepтрul meu, în viață, sunt sigur, reușești.”

Știam că este așa, dar nu știam că știu
Cât de nedrept e omul, când nu-nțelege-alt om,
Când taie o pădure să pedepseasc-un pom,
Cât de amară-i clipa, când arzi într-un pustiu...

N-a doborât pădurea, ci doar un colț din tine,
Secura răzbunării în tine a tăiat
Și te-a rănit pe tine, un suflet minunat...,
Dar în conflictul ăsta, s-a războit cu mine...

...Am vrut să fiu cu tine, să văd cum înflorești,
Cum ți se umplu ochii de visul împlinit,
Și cum ai să te bucuri când vei fi reușit
Nu pentru mine, Doamne, ci pentru ce-ți dorești.

Dar de știam că-ți murmur, în loc de flori, venin,
Aș fi rămas pe zare, aș fi apus în zori,
Aș fi urcat un munte, m-aș fi umplut de nori,
Aș fi cules cucută, aș fi băut pelin...

...Primești din nou o rană, într-un nedrept război,
Sunt trist și nu-ți pot umple sufletul golit,
Pe drumurile noastre-i fânul necosit,
Și nimeni nu mai știe ce va fi fost cu noi.

N-a fost nimic, desigur, ci doar un curcubeu,
Speranțe prea frumoase din marele suspin,
Dar ploaia a-nțetat și e din nou senin,
Prietenii-s cu tine, la bine, nu la greu.

Pe cerul tău, magistru-i un fel de Dumnezeu,
Pe cerul meu e fum și nori creșcuți pe vise,
Păianjenul închide porți demult închise
Și savurează-n taină eternul lui trofeu...

București, 20 iulie 2010

ZĂVOR PE VIS

Îmi amintesc de tine, erai cu mine, ieri,
Purtai o bluză neagră și-n ochi un strop de cer,
Aveai un chip de înger și-un gând de temnicer,
Voiai să-nchizi cuvântul c-o cheie de tăceri.

Să storci din el o vorbă pe-un amărât de glas,
Un gardian de murmur la ușa lui să-l pui,
Să treacă în uitare, ca visul nimănui,
Și să ajungă-n suflet ca gândul de pripas.

Să lași acolo timpul și timpul tău să-l simți,
Să pui pe dor un lacăt și un zăvor pe vis,
Să-nchizi în turnul umbrei ce-n inimă-ai deschis
Și-un adevăr cu altul pe zborul tău să-l minți.

Ai plâns pe-un chip de umăr ce nu ți-a fost lăsat,
Și-o flacăra-n biserici ai ars pe lumânări,
Iar clocotul din tine mai bate-n înserări,
Ecou din visul sacru de vremea lui visat...

...Stăteam pe-un colț de lume, noi singuri, la taifas,
Tu semănai cuvinte, eu te priveam atent,
Să nu pierd nicio clipă a timpului prezent...
Era o zi de-adio sau doar de bun rămas...

O lacrimă de umbră ți-a curs atunci din gând,
Ți-am șters-o cu privirea, te-am mângâiat c-un dor,
De soarele tăcerii s-a prins atunci un nor,
Dar eu credeam că norul e doar un alt cuvânt.

Nu s-a-ntâmplat să fie nimic din ce-a mai fost,
Vorbeam ca două umbre dintr-un sezon de ploii,
Tu te uitai la tine, eu mă uitam la noi
Și căutam în scuze un jalnic adăpost.

Era sfârșit de toamnă, atunci, la cazinou,
Cădeau pe inimi frunze și cerul se frunzea,
Iar noi vorbeam cu lumea, când lumea nu vorbea,
Ci doar privea la umbre printr-un albuș de ou.

Voiam să-ți dau speranța că poți ieși din ger,
Să te-nvelesc cu soare, să te feresc de vis
Și să-ți deschid fereastra când ușa ți s-a-închis,
Să-ți caut un lucefăr sau doar o stea pe cer.

Credeam că ești cu mine, departe, în tăceri,
Un dor și o idee ce-n timp se primenesc,
Un om și o femeie ce-n gânduri se-ntâlnesc
Pe-un cenușar de viață, rămas în nicăieri.

Dar te-ai uitat la frunze și-am înțeles că vii
Pe un ocean de dune dintr-un imens pustiu
Și, poate, niciodată, n-am să cutez să știu
Ce s-a-ntâmplat cu tine, de ce nu vrei să știi.

Sau, poate, n-ai nevoie de-un vis așa de mic
Ce n-are vreo putere, nici vreun cuvânt de spus,
Iar lumea nu-l ascultă, că lumea lui s-a dus,
Și care n-o să-nsemne, în viața ta, nimic...

...Erai atât de tristă, ca un pustiu de dor,
Vedeam în tine-o floare pierdută-n uragan
Sau poate doar durere în ochii tăi vedeam
Și-am alergat la tine să te-nvelesc c-un nor.

Mi-ai spus că vremea trece și încă poți să speri
Că tot ce-a fost durere va deveni pământ,
Că tot ce-a fost tăcere va fi din nou cuvânt
Și tot ce-a fost cuvânt va dobândi puteri.

Și ai tăcut o vreme, apoi ai plâns un pic,
Era târziu în inimi și gândul obosea,
Pe cerul dinspre ziuă, a mai căzut o stea
Și în nevăzul lumii n-am mai văzut nimic...

...Plecaseși fără veste, când eu din vis veneam,
Și mi-ai lăsat tristețea închisă-n necuvânt
Cu lacătul uitării uitat pe-un dor de vânt,
Când libertatea lumii cu tine o visam...

București, 22 iulie 2010

TE-AȘTEPT ÎN ALB

Tu ai plecat cu tine, orașul e pustiu,
Iar oamenii n-au umbre, străzile n-au soare,
Și totul pare-acum un vis din depărtare,
Eu m-am închis în suflet și, de-am rămas, nu știu.

De-aici, din viața noastră, mă mai gândesc la noi,
Dar ai plecat și gândul și el va fi plecat
Acolo unde timpul din noi s-a-întunecat,
Iar razele de soare s-au transformat în ploi.

Te simți, cred eu, mai bine, poate mai ești pe drum,
Nu știu nimic de tine, dar sper că ai ajuns
Acolo-n depărtarea în care te-ai ascuns,
Poate privești la visuri, prin alte nopți, acum.

Nu știu de te mai doare durerea de demult,
Durerea din cuvinte, durerea din tăceri,
Că toată viața noastră-i plină de dureri,
Nici dacă astăzi gândul mai pot să ți-l ascult.

E-n viața mea furtună, sau nu mai e nimic,
Tu ai plecat, iar timpul s-a pustiit de dor
Și valul de cuvinte s-a prefăcut în nor,
M-am rătăcit în suflet și nu mai știu ce-mi zic.

Eram bolnav de tine, sau doar îndrăgostit,
Acuma, când sunt singur, dezleg plecare ta,
Reper târziu de viață, pierdut din zarea mea,
Când gândul fericirii se cere regândit.

Acolo-n depărtare, mă chem acum și eu,
Să fiu iar lângă tine, să te privesc intens,
Din conul strâmt de viață să caut un nou sens
Chemărilor bizare din orizontul meu.

Acum un sfert de viață, plângeai pe-aerodrom,
Veneai, din zări străine, acasă, în Cuvânt,
Din cerul plin de visuri, la tine, pe pământ...
Eu și-am promis o lume, tu mi-ai cerut un Om.

Erai ca o lumină și-n soare te priveam
Și-n frumusețea clipei, și-am spus un bun venit,
Tu te-ai uitat la mine și eu m-am primenit,
Te mângâiam cu ochii, prin ochii tăi vedeam.

Aveai o rochie simplă și sâni de crin deschis,
Vream să te strâng în brațe, dar nu-ndrăzneau s-o fac,
Căci sufletul vorbește prin vorbele ce tac,
Iar noi n-avem puterea ca să ieșim din vis.

Mai credem că femeia pe care o iubim
Nu e decât o floare ce crește-n noi oricum,
Cu rochii de petale, cu suflet de parfum,
Prințesă din povestea pe care ne-o dorim.

Dar ai plecat departe și nu mai pot să știu
De ai vreun gând cu mine, de vrei să te-nsoțesc,
De pot spera la umbre, de pot să te iubesc,
De pot vreodată-n viață în viața ta să fiu.

Știu că te doare gândul și oamenii te dor,
Că ești dezamăgită, că nu mai știi ce-ți ești,
Că nu vrei vreodată la gând să te gândești
Dar soarele nu-înseamnă doar un etern decor...

.....

Te-aștept când va fi umbră, când vei voi să vii,
Și-am să mă fac o punte să treci peste dureri,
Din iernile-nghețate, în flori de primăveri
Și să culegi luceferi din serile târzii.

Și nu contează timpul, oricum, e trecător,
Ci doar speranța prinsă pe lumile de gând
Că vei veni acasă, la tine, în curând,
Și vei deschide poarta aceluia vis de zbor,

Că vei fi iar acasă, ca pasărea-n pridvor,
Când iarna viscolește căldura de pe prag,
Când dorul te aduce la cel ce-ți este drag
Și timpul se conjugă cu verbul viitor...

Voi fi aici, cu tine, de vrei să mă mai vezi,
Ți-oi obloji o rană, de nu s-a vindecat,
Ți-o spune o poveste de Omul așteptat,
Un pom ucis de umbra imenselor livezi.

Și-apoi ți-oi umple viața cu un nectar din zori
Voi fi din nou albină în stupul tău frumos,
Voi merge toată ziua prin aer și pe jos
Ca să-ți alin durerea cu un buchet de flori.

Dar lasă-mă, prințeso, să te aștept în vis,
Se te privesc în suflet, să te ascult în vers,
Să luminez prin tine o stea din Univers
Și să-ți deschid o poartă când alta ți s-a-închis.

București, 24 iulie 2010

INIMĂ DE CAL

Am fost, cândva, rapid și căutat,
Povestea mea e plină de-înțeles,
Eram legat de oameni și de mers,
Un campion etern la alergat.

La plug, la fân, la drum și la război,
Eram erou, martir și camarad,
Și martor mut la scenele de iad,
Când oamenii mureau la fel ca noi.

Am plâns cu ei la greu, am suferit,
Am învățat să tremur și să rabd,
Să mă ridic mereu, atunci când cad
Și să-nțeleg ce-înseamnă-a fi iubit.

Stăpânul meu îmi da un braț de fân
Și chiar un duminicatul din hrana sa,
Când greu la deal cu tunul îmi era
Și-mi încălzea căpăstrul meu la sân.

Mă mângâia cu mâna lui de mit,
Când trupul meu în spumă se muia,
În grajd, cu o velință mă-învelea
Și îmi spunea ce mult m-a prețuit.

Din palma lui, mâncam ovăz, ades,
Vorbea cu mine despre viața lui,
A mea, a lor, a ta, a orișicui,
Așa cum fac doi oameni de-înțeles.

Eram egal cu el și mă iubea,
Făceam echipă orișiunde-am fost,
Și mă simțeam mereu că am un rost,
Când, la concurs, cu mine se fălea.

Eram doar cal cu coama prinsă-n vânt,
De mii de ani, pe drumuri, alergam,
Pe oameni totdeauna îi iubeam
Și mă-înrudeam cu ei pe-acest pământ.

N-am fost nicicând un simplu răsfățat,
Răsfățul nu-i defel în firea mea,
Și știu ce-înseamnă-în viață a-ndura
Povara unui suflet galopat.

Azi nu mai sunt decât un fel de cal,
Bun la cărat sau doar la vreun concurs,
Pe post de clown, de câine sau de urs
Ca orice lucru vechi, strivit de val...

... Dar, câteodată, sunt din nou pe val,
Și praful de pe viața mea îl șterg,
Pe drumurile lumii încă-alerg,
Că bate-în mine-o inimă de cal...

București, 11 iulie 2010

VAL DE FOC

Val de foc ce-aprinde marea
Val de fum ce umple vântul,
Amintiri ce fură gândul
Și inundă depărtarea...

Barca mea, chibrit pe valuri,
Scăpărat pe vreo meduză,
S-a făcut deja doar spuză
Și-a zburat în idealuri.

Totul arde, totul fuge,
Cerul scutură pământul,
Vorba spulberă cuvântul,
Gândul arde, dorul frige.

Apa-n foc se recompune,
Soarele devine umbră,
Zarea-îmbracă toga sumbră
Și nisipul trece-n dune.

Dealul-n inimă coboară,
Muntele se risipește,
Fumu-n foc se primenește,
Viața-n clipe se măsoară.

Nu contează dacă valul
Arde totul și se duce,
Alte valuri, la răscruce,
S-or preface-n idealuri...

Vom pluti în apa verde,
Fiindcă totul înverzește,
Înțeleptul se prostește,
Prostul crede-n tot ce vede.

Trece valul, trece focul,
Marea-n valuri se răcește,
Prostu-n prost se-adăpostește,
Norocosu-i cu norocul.

Barca mea-i doar amintire,
Pe un val cu dor de mare,
Pe nisipul ce tresare
În clepsidra cu iubire...

FLOARE DE GUTUI

Te-aș lua de nas, ți-aș spune o poveste,
Și ți-aș fura secunda de privire,
Crâmpei dintr-o tăcută fericire
Ce-n fiecare om din noi mai este.

Dar n-am s-o fac, mi-e teamă că-mi vei da
Un zâmbet prea frumos și prea real,
Ca marea sărutată de un val,
Acel fior senin din viața ta.

Și n-am să știu ce pot să fac cu el...
Când vântul printre crengi s-o strecura,
Când glasul tău ales va murmura,
Am scris pe frunza serii un rondel.

Și am să spun pe vânt cu frunza lui
Cel mai frumos cuvânt din gândul meu,
Să-ți faci din el un colț de curcubeu
Frumoasă floare rară de gutui.

ÎNDOIALA UNEI IUBITE

Un vis frumos sau, poate, doar un simplu dor,
Un colț de rai sau un sărut timid pe gând,
O voce din adâncuri calde murmurând:
“Te-aștept, în astă seară, la mine, puișor!”

De ce în astă seară și nu doar înspre zori
Când roua mă sărută pe sânii-mi plini de foc,
Când visurile lumii mi-aduc, acum, noroc,
Când noaptea trece-n zi și ziua crește-n flori?!

De ce iubitul meu mă cheamă când vrea el?
Și știe că mă duc, cât, Doamne, îl iubesc!,
Dar de ce oare pot și vreau să mă gândesc
Că s-ar putea acum să nu mai fiu la fel?!

Gândesc așa, cam cum ar fi de nu mă duc,
E prea puțin și prea de dar dorința mea,
Aș vrea să pot acum ce nu cred c-aș putea
Și nu știu, Doamne, pe ce cale s-o apuc...

București, 24.07.2010

GÂNDUL IUBITEI DE MARINAR

A plecat acolo, departe, cu pânzele-n vânt,
Cu dorul meu, cu visul meu, cu ochii mei,
Cu clipa mea, cu șansa mea, cu tot ce-i iei
Celui ce pleacă, dar îți rămâne totdeauna-n gând.

Va fi mereu pe valuri, voi fi și eu cu el
Îi voi pansa iubirea, când s-o răni pe val,
Mă voi ruga s-ajungă la țărmul ideal
În care îl așteaptă un tandru suflețel.

M-oi bucura atunci când iar o să-l privesc,
I-oi face o cafea, l-oi mângâia pe piept,
I-oi spune că de-o viață-întregă-l tot aștept,
Și că de-atât amar de vreme îl iubesc.

AM VRUT SĂ VĂD CUM ÎNFLOREȘTI

Știu c-ai plecat, dar vei veni la toamnă,
Am să te-aștept pe ramuri c-o gutuie
Pe-un colț de cer sau doar pe-o cărăruie
Ce-n vârful de munte, printre pietre, suie
Ca să-ți vegheze visul, scumpă Doamnă.

Știu c-ai ajuns, mi-a spus un gând de tine,
Vei fi din nou acolo, printre muze,
Ca o idee-n mințile confuze,
Sau ca surâsul tandru de pe buze
Când răul lumii lasă loc de bine.

Vei merge mult, că lungă ți-i chemarea,
Din căutarea florilor din zare,
Din strălucirea petelor din soare
Din coronițe pline de culoare,
Să-ți fie mai aproape depărtarea

Voi fi-nțeleș de ce-ai plecat departe,
Cu suflet gol, cu inima rănită,
Cu viața în iluzii priponită,
De-acel ecou, ce-n zarea lui cârpită,
În buni și răi pe oameni îi împarte.

Te-ai exilat pe muntele din ceață,
Să urci povara gândului de bine,
Să scapi de închisorile din tine,
Să uiți de neuitările de sine,
De zi, de noapte și de dimineață.

Acolo sus, în nevederea lumii,
Vei fi un orb ce-și caută vederea,
Vei fi un om ce-și rabdă mângâierea
Vei un vânt ce-și lasă adierea
La poarta dinspre zi a rugăciunii.

Vei sângera prin pietre ascuțite,
Te va durea pe munte rău piciorul,
Îți va lipsi pe creste seci izvorul
Și te va prinde printre gânduri dorul
De clipele duioase netrăite.

Frumoasa mea, cu dorul meu de tine,
Am să te port în cârcă pe cărare,
Am să-ți aduc pe ploaie-un strop de soare
Și, când ți-e cald, o rază de răcoare
Și tot ce-i rău am să-l transform în bine.

De vei voi, voi fi-n abrupt cu tine,
Te-oi ajuta să-ajungi în regrupare,
Să faci cea mai rapidă cățărare
Și sufletul să-l umpli de-ncântare,
Acolo, sus, când nu vei fi cu mine...

Și chiar de nu vei vrea să fiu cu tine
Și nici din gândul tău să-mi lași o parte,
Eu tot voi fi acolo, de departe,
Să te privesc, când viața ne desparte,
Și să te port, ca talisman, în mine.

Când vei afla ce este-n lume lumea,
Când vei culege stele din abisuri
Și adevăr din nevisate visuri,
Reper pierdut în vaste necuprinsuri,
Vei fi-nțeles ce-nseamnă uscăciunea.

De vei dori să cauți în izvoare
Monada unui timp din vremi uitate,
Iubirea sechestrată-ntr-o cetate
Vei regăsi în apele curate
Acel cuvânt ce-nseamnă împăcare.

Eu sunt un om, ca orice om sub soare,
Și cred în vis, în gând, în împlinire
Și caut un crâmpei de fericire
Și-n ochii dragi o umbră de iubire...,
Iar de-am greșit, îmi cer, umil, iertare...

...Ai să te-ntorci, când ai să izbutești,
Am să privesc spre poarta dinspre stele,
De vei veni, vei fi la fel ca ele.
Lumină rece prinsă-ntre zăbrele...
Pe care-n viața lumii o găsești...

Am să te-aștept, în taină, când sosești
Și n-am să uit nimic din lumea ta,
Nici n-am să-ți cer ce nu se poate da
Și am să-ți spun atunci când s-o putea:
Că doar-am vrut să văd cum înflorești.

București, 30 iulie 2010

CÂNȚA PE-O SCARĂ O VIOARĂ

Cânta pe-o scară o vioară
Și scara cu viori cânta,
Iar inima se frământa
În visul unei nopți de vară...

Afară vântul adia
Povestea lui din iarna rece,
Fiorul ce prin lume trece
Pe un covor de catifea.

În casă focul pâlpâia
Ca un ocean văzut de soare
Sau ca o veșnică chemare
A vântului ce-l mângâia...

Și gândul, singur, se zbătea
Pe strune aspre de vioară
Ca un pribeag pe-un drum de țară
Ce printre nori se rătăcea.

Cânta pe-o scară o vioară
Și scara prin viori suia...
Pe cerul care bubuia
Prin ploaia nopților de vară...

Aceeași veșnică povară
Pe fruntea lumii renăștea
Un imn frumos de vreme rea
Cântat pe strune de-o vioară...

LA CUMPĂRAT DE STELE

Din pulbere-i făcută viața
Și noi cu viața suntem una,
Dar nu se poate-întotdeauna
Să vezi în noapte dimineața.

Dar am să vin, în zori, la tine,
Să-ți sun, la poartă, deșteptarea,
Și să-ți sărut pe vis chemarea
De-a fi o clipă doar cu mine.

Și-n suflet am să-ți prind o floare
Adusă poate de departe
Din stelele de noi visate
Și stinse-acolo-n depărtare.

De vei voi să fim comete
Cu Andromeda la picioare,
Și-n aurore boreale
Să strălucim printre planete,

Să știi că vreau să vii cu mine
La târgul viselor solare,
Pe interstații planetare,
Să cumpăr stele pentru tine...

MÂINE

S-au cățărat ninsori pe gustul lumii,
Și-i foc pe un ghețar din Marea Moartă,
Visez demult să se deschidă-o poartă
La poarta dinspre timp a-nțelepciunii.

O poartă-n poartă, pe un dor de ducă,
Deschisă ca un nor închis în cușcă,
Un câine care latră, dar nu mușcă,
La lumea asta tristă și uitucă...

Trăim într-o eternă amnezie,
Uităm ce vrem și nu știm ce uităm,
Când ne trezim, la somn, din nou, visăm
Și suntem morți, când lumea-i încă vie.

Reînviem, când lumea pare moartă
Și ne trezim, când lumea încă doarme,
Și-atunci când vrem ca visul să se sfarme,
Ne rățoim la timp, ne ploconim la soartă.

Dar timpul n-are aripi, nici picioare,
Nu umblă ca nebunul prin gândire,
Nici ca-nțeleptul prins de vreo vestire,
Când luna nopții se preface-n soare.

Ne amăgim cu gândul că, vreodată,
Când o veni și pe la noi sorocul
Și când o face mere coapte plopul
Povestea noastră fi-va terminată.

Dar vorba nu se-ncheie niciodată,
Nici când tăcerea trece în tăcere,
Nici când durerea geme în durere,
Nici când vorbirea-i aspru condamnată.

În fața lumii, taci sau nu vorbești,
Când nu-nțelegi ce limbă se vorbește.
Când timpul tău la vorbă se sfârșește,
Dar nu-ncetezi vreodată să gândești...

...Mi-e dor de dorul meu de altădată,
De-o casă, de o poartă, de-o ulucă,
De cârca ce nu poate să mai ducă
Ecolul din povestea terminată...

Dar n-am uitat lumina de pe frunze,
Nici gândul meu trudit, dar bun la toate,
Când lumea-i rea de-atâta bunătate
Și moartea-i precum zâmbetul pe buze.

Când moare vorba, se renaște gândul
Se prind luceferi tineri pe cuvinte
Și reînvie morții din morminte,
Iar cerul se tocmește cu pământul...

Mai fac un târg cu timpul de antenă,
Îl cumpăr c-o cisternă de secunde,
Îl vând în ciberspațiu pentru unde
Și ies cu paradoxul din dilemă...

Mă furișez prin gânduri ca un câine,
Și latru lung la petele din lună,
Aș vrea să-mi spună Timpul: „Noapte bună!”,
Dar nu știu dacă mâine va fi mâine...

PARFUM DE SUPĂRARE

Un gând frumos în așteptare
Și altul trist ca o-întristare
Se-aștern pe chipul ei de floare,
Ca un parfum de supărare.

Din ochii ei cei verzi tresare
Un semn de slobodă visare
Și-ar vrea să plângă, mi se pare,
Frumoasa noastră visătoare...

Ea nu-i o floare oarecare,
Ca s-o culegem fiecare;
Ea-i un buchet de lăcrimioare
Pe chipul ei de fată mare.

Și cu privirea-i arzătoare
Orbește razele solare
Și-i cheamă ferm la judecare
Pe monștrii viselor bizare
Din farfuria zburătoare
A pătimirilor stelare...

VINE TOAMNA

Vine toamna,
Aleile se ruginesc în vers,
Se cern pe nori sclipiri de soare-apus,
Iar gându-n necuvinte stă ascuns
Și trece-n noi un strop de Univers.

Vine toamna,
N-o să mai văd de-acum nimic din noi,
Va fi din nou pe dealuri rod și vânt
Și apele s-or strânge pe pământ
În picături de soare și de ploi.

Vine toamna,
Culorile s-or arde în culori,
Vom sta la geam și vom privi în gol,
Iar străzile s-or umple de nămol
Și dorul va aduce-n suflet flori.

Vine toamna,
Iubirile vor ști că-i vremea lor,
Ne vom plimba pe-aleile de vis,
Când inimile noastre s-au aprins,
Căci toamna-i cel mai bun aprinzător.

Vine toamna,
N-o vom lăsa să treacă fără vis,
Ne-om aduna cu toți la poarta ei,
Bărbați, copii, fecioare și femei,
Și-o vom primi cu sufletul deschis.

DISCREȚIE

În loc de sutien, să-ți pui,
Un braț de flori sau doar un voal,
O spumă de pe marea unui val,
Sau de pe ochii calzi ai orișicui...

Dar e păcat ca tu să te ascunzi
De cei ce vor mereu să știe tot,
De oamenii ce încă mai socot
Că poți să zbori atunci când te scufunzi...

O frumusețe plină de zăpadă,
Nu poate fi ascunsă niciodată,
În lumea asta ternă și ciudată,
De ochii care încă pot să vadă..

EVADAREA UNUI NUD

M-a-închis un pictor singură-într-o ramă
Și mii de oameni se hlizesc la mine,
Resimțit mândrie, silă sau rușine,
Când ochii lor pe sânii mei se toarnă...

Îi văd și-acum cum ard de disperare,
Sunt doar culoare, nu pot să mă fure,
Și nici cu mine setea lor s-o-îndure,
Deșert de ghimpi pe semne de-ntrebare...

...M-am hotărât să ies din închisoare,
Să las tabloul singur pe perete,
Să-mi curăț sânii arși de-arzimi secrete
Și să mă-îmbrac cu razele de soare...

Iar ochii lor, când vor privi la mine,
Orbiți de sânii mei pe post de soare,
Vor ști și ei ce-nseamnă o-închisoare
Într-un tablou cu rame de feline...

Și am să fac din mine o vioară,
Doi lăutari din sânii mei voi face,
Când unul cântă, altul stă și zace
Cu dorul de frumoasa lui fecioară
Ce-a evadat din trista noastră vară...

O LUME CU PICIOARE DE MESTECENI...

Cu capul și cu trupu-n frunze moarte,
O fată cu picioare de mesteceni,
Întinse către cerul de departe,
Așteaptă vântul serii dintre cetini...

Sau poate este vorba de-o sintagmă,
Să mergi pe cer și să respiri pământul,
Să zbori în jos și să-ți scufunzi cuvântul
Cu magma-n nori și cu seninu-n magmă

Schimbare radicală de structură,
Picioare-cap și capul ca picioare,
Cu creierul de frunze către soare
Și capul-rădăcină prins de gură.

Sau poate-i doar o simplă complicare,
A unui gând ce vrea să schimbe timpul
Și să creeze prin imagini schimbul:
Mesteacănul cu funcții de... picioare.

ÎN AȘTEPTAREA UNUI TREN TRECUT

În așteptarea unui tren trecut,
Pe-întinsul drum de linii paralele,
La prima curbă strânsă dintre ele,
Surâsul ei pe buze s-a pierdut.

Și-i tristă ca o vatră fără foc,
Iar gândul ei aleargă unde știe,
Spre un alt tren ce, poate, o să fie
Mai punctual, sau cu mai mult noroc.

Ar vrea s-ajungă-acolo orișicum,
Dar drumu-i lung, acolo-i prea departe
Și dorul ei de doruri o desparte
Ca un ocean de praful de pe drum...

Frumoasă și tăcută ca un gând,
Așteaptă trenul vieții ei să vie
S-o ia cu el, firavă păpădie,
Și s-o arunce-n brațele de vânt...

S-o spulbere în cer, s-o facă nor,
S-o plouă pe câmpia roditoare,
Sau s-o sărute tandru pe picioare
Când tot mai rău durerile o dor...

Un tren care-a trecut e bun trecut,
Iar ea rămâne tot o călătoare,
Sau poate vreo studentă silitoare
Ce-a-întârziat și trenul l-a pierdut...

Alt tren al ei o fi acum pe drum,
Dar să-l aștepte, poate, nu se poate,
Ar trebui să fie-n facultate
În banca ei cu stele și parfum.

Dacă-aș fi timp, m-aș face tren, urgent,
Doar c-un vagon și cu o floare,
Și, echipat frumos, de sărbătoare,
Aș fi din nou, pe șina ei, prezent.

Aș șuiera plecarea din țignal,
Și aș porni la drum cu bucurie,
S-ajungă-acolo unde-ar vrea să fie,
Ca omul bun, corect și punctual...

I-aș dărui pe drum un evantai,
Și i-aș cânta un cântec de iubire,
Ca orice tren ce crede în sosire,
Ca orice spic care-i purtat de-un pai...

De-aș fi văzduh, m-aș face avion
Și aș zbura pe cerul ei cu stele
Căci ea e sigur una dintre ele...
Dar eu nu pot să fiu decât un om...

Sunt doar un om și pot să mă gândesc
Să-i spun drum bun sau să o iau cu mine,
Pe calea paralelă dintre șine,
Și-acolo-n gând să-i spun cât o iubesc!

FRUMOASĂ GÂNDITOARE

Poate că mâine vei fi la fel ca azi,
În așteptarea timpului prezent,
În căutarea visului absent
În care vrei să urci, dar poți să cazi...

Poate că astăzi vei la fel ca ieri,
Frumoasă ca o floare din pridvor,
Când stelele apun și visurile dor,
Când vorbele ajung, în ochii tăi, tăceri...

Poate că lumea va fi din nou la fel,
Dar tu vei străluci cum strălucești acum,
Când buzele te ard și ochii tăi îți spun
Că vrei să le săruți cu flori de mușețel...

Frumoasă gânditoare,vei afla,
Că vrei ce vrei și poți să vrei ce-ți vrei,
Din orice timp, din orice loc să-ți iei
Un chip frumos ce-înseamnă viața ta.

5 septembrie 2010

UN MILIARD DE FETE-PAPARUDE

O floare dezbrăcată de-un buchet,
În aerul de toamnă indiscret,
Te lasă să respiri pe coapsa nudă,
Femeia cu parfum de...paparudă.

Și Dumnezeu îi va ruga pe sfinți,
Cu gândul la supușii săi cuminți,
Să plouă iar pe trupul de fecioară,
Un ceas, o zi, sau poate chiar o vară.

Grădinile cu fete să le spele
De toate cele bune, cele rele,
Să crească peste tot fecioare-nude,
Un miliard de fete-paparude...

MASCA

Ochii spun ce vrea s-ascundă masca....
De suflet nu te apără cuvântul,
De soare nu te apără pământul,
De glonțul ticălos nu te ferește casca...

UN MOD FRUMOS DE A GÂNDI

Un mod frumos de a gândi,
Un gând plăcut de nicăieri,
Când ochii caută-n tăceri
Un alt tărâm de a vorbi.

Un gând ales, cuprins de flori,
De mângâieri, de sărutări,
Ce vin mereu din depărtări
Ca roua limpede din zori...

TOAMNĂ PE INIMI

Toamna pictează pe inimi culoare
Și coase pe doruri căldura din vară,
Iar inima bate să iasă afară
Prin ploaia de frunze din raza de soare.

Toamna se cerne prin inimi curate,
Ce ard cu căldură prin frunzele moarte
Și viața din frunze la vânturi o-împarte
S-ajungă pe țărături de ramuri visate...

Toamna-i cărarea ce duce spre iarnă,
Spre albul luminii din noua schimbare,
Aproape de norduri, departe de soare,
Lumina din suflet pe inimi s-o cearnă.

Toamna-i lumina din ochii de soare,
Culorile toamnei sunt flori la fereastră
Ce-aduc de pe ramuri clipirea măiastră
Când vântul adie în inimi candoare...

Toamna e gândul întors din vacanță,
Iubiri transferate din zilele verii
În foșnet de frunze din brațele serii...
Toamna e clipa din seri de balanță

Toamna aduce în noi nostalgie,
Corăbii visate la țărături de vise
Și vise durate pe doruri aprinse,
Pe care doar timpul mai vrea să le știe...

Toamna-i belșugul din cărți de citire,
Un rod al luminii închisă-n hambare...,
Imagini pierdute în lumi trecătoare...,
Dar toamna rămâne eterna iubire...

Toamna-i femeia cu pruncul în spate
Ce suie Golgota spre piscul de viață,
S-aducă simțire în globul de gheață
Și-un strop de căldură din lacrimi vărsate...

Toamna-i elevul ce vine la școală
Cu zilele verii în ochi luminate,
Cu cărți și caiete de el cumpărate,
Cu dor de colegii din viața reală.

Toamna-i studentul ce vede în lume
Proiecte și planuri, o lume frumoasă,
Aproape de visuri, departe de casă,
Și-n zori, înspre ziuă, un soare ce-apune.

Toamna-i finalul ce-începe cu frunze
Cu visul de iarnă, cu dorul de vară,
Cu mersul la școală, cu ploaia de-afară...
Toamna-i surâsul frumos de pe buze.

Toamna e omul ce vine acasă
Și-și lasă la poartă speranța de vară,
Și speră ca mâine în zori să răsară
O lume mai bună, o viață frumoasă.

Toamna-i finalul din sfânta dorință,
Când gândul gândește la gândul din sine
La timpul ce-aduce zidirea de mâine,
La lumea ce crede că lumea-i credință.

Toamna-i un cântec pe inimi bogate,
Poeme pe frunze, cuvinte pe doruri,
Luceferi pe imnuri, ecouri pe zboruri
Un vis între visuri din visuri visate...

...Aud de departe un cântec de toamnă,
Viori ce se-adună pe strune uitate,
Iubiri împlinite sau doar revisate...
Toamna rămâne frumoasa mea Doamnă.

București, 05 septembrie 2010

FRIG

În prag de zori, treceam tăcut pe-o stradă,
Bătea un vânt din lumea fără gând,
Vedeam mașini și oameni seci trecând,
Și-o ploaie ce din nori țintea să cadă.

Îmi era foame, aș fi vrut o masă,
De-un mic dejun n-aveam atât bănet
Și nici să merg măcar la un bufet
Sau să ajung la timp la mine-acasă...

La colțul străzii, m-am oprit o vreme,
Să-mi cumpăr doar un corn și-un biscuit,
Eram înfometat și obosit
De-atâta mers pe străzi și prin dileme...

...Un băiețel cu haine ponosite
Stătea acolo, mic și zgribulit,
La chioșcul cu miros de fân topit,
Lângă-un castan cu frunze ruginite.

Avea în ochi un cer de vreme bună,
Dar se uita posomorât la nori,
Cum noaptea se privește către zori
Când iese zdrențuită din furtună.

O mână o ținea pe-ailaltă mână,
Era înfrigorat și necăjit,
Se clătina în vântul ostenit
Ca un vlăstar ce n-are rădăcină.

Era în zori, dar el venea din noapte,
Din noaptea oamenilor fără nopți,
Din poarta unor case fără porți,
Sau dintr-un vis care a rămas departe.

Avea o cămășuță de hârtie
Și tremura de viață și de ger,
Un condamnat bătut de-un temnicer,
De frica lui, cât o fi el, să știe...

Mi-a curs pe vis o lacrimă amară,
Și-un mare gol în suflet am simțit,
I-am luat și lui un corn și-un biscuit,
Și i le-am dat pe strada fără țară...

București, 21 septembrie 2010

CORABIE CU MATELOȚI DE PLUMB

Azi, un poet a scris un testament,
Un dureros poem de bun rămas...,
El va pleca în lumea fără glas
În care nu există Parlament.

Va locui c-o lampă și-un chibrit,
Se va-înveli cu vorbe de carton,
Va asculta un disc de patefon
Și va trăi ce încă n-a murit.

Va fi uitat sau doar dezamăgit,
Va murmura, în versul lui, tăceri,
Se va hrăni din vis și din dureri,
Ca omul dintre oameni izgonit...

...Din versul lui, un pod s-ar fi durat,
De la pământ la oameni și-înapoi,
O cale să-i aducă iar la noi
Pe cei ce-n lumea mare au plecat.

L-au alungat aleșii în tăceri
Și toată urbea noastră l-a uitat,
Ca pe un om din sine exilat,
Ca pe un ins venit de nicăieri...

Durerea cea mai gravă nu-i doar vers,
Toți oamenii din lume au dureri...
Nu-i nici durerea marilor puteri
Ce-aspiră la întregul univers,

Durerea lui e-o brazdă de pământ
Rămasă fără plug și fără boi,
Durerea lui e ura dintre noi,
Tăcerea ce se-așterne pe cuvânt.

Durerea lui e-n stâlpii de la porți,
În steaguri negre prinse în pridvor,
În sufletele celor care mor
Și-n remurirea celor ce sunt morți.

Durerea lui e-o noapte fără zori
În care oamenii în vis apun,
Durerea lui e praful de pe drum
Și cerul țării sfârtecat de nori.

E trist și gol și se declară-învins,
Nu poți lupta cu vântul fără vânt,
Nu poți gândi cu gândul fără gând
Și nu poți stinge focul reaprins.

Când toată țara noastră-i foc și scrum,
Și vis de iarnă-n iarnă pârjolit,
Urăști acum ce poate-ai fi iubit,
De-ai fi avut, în viața ta, un drum...

Poetul tace, trist, într-un ungher,
Pe-o bancă de ales în Parlament,
În care-i totdeauna repetent
Și izolat în cușca lui de ger...

Credea că unii încă-l mai privesc,
Că orb, oricum, cu ochi, nu poți să fii,
Că țara încă o mai poți iubi,
Când oamenii pe oameni îi iubesc.

Dar s-a convins că totul e-n zadar,
Că viii-s morți și morții încă-s vii,
Iar visurile țării sunt pustii
Ca stelele care în zori dispar...

Nu-i timp de vers, nu-i timp nici de arat,
Tăcerea nu-i deloc pe voia lui,
Iar plugul a rămas al nimănui
Căci munca-i patrimoniu demodat.

Zac pagini ruginite peste noi,
Aleșii sunt prozaici și uniți,
În lumea lor de oameni fericiți
C-o țară ce se-afundă în noroi.

O țară-i doar o vorbă de demult...
Un cont bancar sau un castel de jad,
Puțin mai sus, când alții-n hăuri cad,
E tot ce vrea alesul cel mai mult...

O țară este-o urnă și un blid,
Un șir de inși care se vând pe-un pol,
Și zac neputincioși pe-un suflet gol,
Căci votul lor pe ei i-a păgubit.

Poetul, ajuns membru-n Parlament,
Nu-și mai găsește locul nicăieri,
Partidele nu văd decât puteri,
Iar el, deși prezent, mereu-i absent.

Pe-ntinsul țării nu mai e porumb
Nici val de grâu, nici frunze de gutui,
Iar țara noastră-i țara nimănui,
Corabie cu mateloți de plumb.

București, 18 septembrie 2010

HOȚ DE VÂNT

Afară-i cald, în mine-i foarte frig,
La Polul Nord, reinventez căldura,
Pe drumul drept mai caut întorsura,
Când tac, mai cred că încă pot să strig...

În mine-i nor, afară-i cer senin,
În viața mea, iar va ploua cu soare
Și va veni curând din depărtare
Un sol c-o veste-n frunză de pelin.

Voi fi chemat din nou la judecări,
În fața unei Curți cu cataracte,
Să dau raportul minților compacte:
Cum de-am furat un vânt de nicăieri!?

Cum am făcut, ce scule-am folosit,
În care-anume loc, în ce casă,
Cu cine-am stat de vorbă, ieri, la masă
Și cât am fost atunci de hămesit!?

Să jur pe gând, pe tot ce-i de jurat,
Pe marea prinsă-n valuri de cuvinte,
Ce planuri am avut atunci în minte
Și cât sunt eu de hoț adevărat.

De ce e-n mine frig, de ce afară-i cald,
De ce sunt hoț de vânt, nu de căldură,
De ce o iau mereu pe scurtătură,
Când aș putea să merg doar pe asfalt?!

De ce fur vântul țării din guvern,
Ce fel de vânt, să-l definesc anume,
Ce fac cu el, unde-l ascund de lume...,
De ce, în loc de rai, eu vreau infern?!

Nu-i de glumit când ești la tribunal
Și Curtea-ți cere-întruna socoteală...
De vrei să scapi de-această rânduială,
Va trebui să fii un hoț... loial.

Mă jur pe rai că n-am furat vreun vânt,
Am vânt destul la mine-n buzunare
Și n-am un spațiu de depozitare
Și n-aș avea, acum, nici cui să-l vând...

Dar prim-ministrul mă privește chior...
Din barca lui, ascunsă de retină,
Și-i cere magistratului să vină
C-un argument mai ferm, mai zdrobitor...

...Guvernul n-are bani de carnaval,
Să termine cu mersul pe ulucă,
Că lumea e confuză și uitucă,
Iar timpul n-are timp de tribunal.

Mă uit la el c-un ochi orbit de-un far,
Îl văd pe-un colț de mare agitată
De-o hulă de pe valuri apucată
Să-l bântuie pe bietul marinar.

Nu-mi pare rău, aş vrea să-l ştiu pe vad
Cum scapără pe valuri cu amnare
În pietrele ce-l leagă de picioare
Prin raiul care-l duce drept în iad.

Sunt hoţ de vânt şi fur doar vid şi vânt,
Dar aş dori să fiu cinstit cu vântul,
Să-l las în larg pe cel cu jurământul
Să strige de pe mare: Vreau pământ!

Urmează să pierd tot ce-am să câştig,
Când voi veni din nou la judecată,
Jurând pe o idee îngheţată
Că-n mine-i jar şi-afară-i foarte frig...

Bucureşti, 26 septembrie 2010

DILEME

Un gând dintr-o mirabilă uitare
Mai bate încă la fereastra iernii,
O frunză-n vânt din nostalgia vremii
Mi-aduce un parfum de însurare...

Sărut recurs pe-o floare de chindie,
Când soarele în toamnă se stingea...
Îl simt și-acum pe-închipuirea mea,
Un dor mărunț de ce n-a fost să fie...

Dar sunt acum ajuns la o răscruce,
C-un colț de cer și c-un copac pe frunte,
Cu flori de câmp și cu un dor de munte
Și nu știu unde drumul mă va duce.

De voi urca, voi coborî spre ceruri,
Din pisc adânc de munte, către nori,
Și, din culoarea plină de candori,
În albul pur al iernilor din geruri.

De-oi coborî, un ghid o să mă ducă,
Pe firul apei râului de-acasă,
Prin iarba de pe doruri neculeasă,
În neuitarea ninsă pe-o ulucă...

...Am să rămân, de-aceea, la fereastră,
Cu ochii prinși de-o umbră călătoare,
Un sol trimis la tine-n depărtare
De-acel cândva aproape-n viața noastră.

Și-am să-mi cutreier iar nemărginirea,
În căutarea timpului de șoapte,
Ce trece-n zorii viselor din noapte,
Dilemele perene ca iubirea...

București, 1 octombrie 2010

AȘ VREA...

Mi-e tare dor de tine și aș vrea
Să fiu un cer cu stele-n calea ta,
Bucchet de flori sau doar un simplu gând,
Iar când ți-e cald, o umbră pe pământ,

Când nu ți-e somn, un vraf de amintiri,
Când vrei să dormi, căldura din priviri,
Când ațipești, un vis de cer frumos,
Când te trezești, un zâmbet luminos...

Când vrei să mergi, un drum pavat cu flori,
Când te-odihnești, un pat de sărbători,
Când ai tristeți, un strop de bucurii
Când te-ndoiești, un crez în armonii.

Când cauți flori, o floare de cais,
Când vrei să zbori, o margine de vis,
Când ai dureri, balsam vindecător,
Când crezi în dor, un dor liniștitor...

Când soarele te arde-ntr-un pustiu,
O oază-n calea ta aș vrea să-ți fiu
Iar când nu știi pe care drum s-o iei
Să-ți fiu o stea să mergi în urma ei...

...Mi-e tare dor de tine și aș vrea
La mine-n suflet să te pot dura,
Idee de lumină-în calea mea
Să mă-înfășor în strălucirea ta,

Din visul meu să-ți împletesc un nor,
Să zbori pe cerul toamnelor de dor
Și-acolo, sus, să luminezi un vis,
Când porțile visării s-au închis...

...Aș vrea să fiu mereu, în slujba ta,
Copacul care umbra-ți va păstra,
Cu frunza mea în nopți să te-nvelesc,
Cu ramul meu de ploi să te feresc,

Cu trunchiul meu, la piept să te-ncălzesc,
Cu-aripa mea, de vânt te-ocrotesc,
Cu timpul meu, de timp să te păzesc,
Cu viața mea, etern să te iubesc.

București, 2 octombrie 2010

NOSTALGII DE TOAMNĂ

Pe banca aceasta, cândva,
Când timpul era tinerețe,
Am stat la taifas cu o Stea,
Și-am curs peste suflet noblețe.

Era lângă mine o Stea,
Și sus, printre stele, o fată,
Și cerul cu ea se fâlea
Ca roua cu noaptea-nstelată.

Era lângă mine o Stea
Iar eu mă rugam să nu plece,
Și astăzi mai sunt lângă ea
Căci timpul iubirii nu trece.

Era lângă mine o Stea,
Dar banca-i rămasă pustie,
O tulbură dorul de Ea,
De timpul ce nu mai re-învie.

Era lângă mine un timp,
Dar timpul e viața ce trece,
Aș vrea pe-o secundă să-l schimb
Și Steaua de-aici să nu plece.

Steaua-i acuma pe cer,
Banca-i în parcul cu frunze,
Iubirile nopții nu pier,
Ci dorm cu un zâmbet pe buze.

Pe banca aceasta acum,
Mă-ntorc la iubirea uitată,
La parcul cu flori și parfum
La visul c-o Stea și c-o Fată.

București, 4 octombrie 2010

CLIPA DE ÎNTOMNARE

E liniște-n gânduri și gândul tresare
Pe-o dungă de lume de-o lume visată,
O clipă trecută, o clipă uitată,
Un colț de lumină pe-o umbră din soare.

Se-ntoarce, în toamnă, o toamnă bogată
Și-adorm zorii limpezi pe-un dor de tăcere,
Ca floarea de piatră închisă în sere
De clipa pre-clipei din clipe durată.

Se plânge în zâmbet frumos bucuria,
E toamnă pe imnuri și cad frunze moarte,
Aproape înseamnă atât de departe
Și crește-n clepsidre la fel nostalgia.

Un an, încă unul, e iar tinerețe,
Și bat pescărușii la poarta din ape...
Depart-e-i doar dorul de dor și de-aproape
De gânduri, de clipe, de har, de blândețe.

Dar toate acestea-s un dar de la viață
Și viața-n lumină-i un har între haruri,
Ocean peste clipe, tăceri peste valuri
Și păsări măiestre prin zboruri de gheață.

Un an, încă unul, din nou bucuria
De-a face din clipe monade cât viața,
De-a stinge, adesea, prin nopți, dimineța
Și-n viața clipitei de-a-i ști veșnicia.

Coboară-nserarea când ziua apune,
Septembrie-nseamnă mereu primăvară,
Acasă, în suflet, pe stradă, afară...
În viața ce trece, doar clipa rămâne.

E toamnă în parcul cu bănci de uitare,
Septembrie curge ca vinu-n pahare,
Se-mbată lăstunii de dor de-nălțare
În clipa când zborul devine plecare.

În lume se pleacă, în lume se vine,
Pe munte se urcă, din zbor se coboară,
Prin clipe, durata în noi se măsoară,
Prin Eul teluric un Eu crește-n sine...

Ieșim peste margini, ne trecem în altul,
Pe scena luminii, jucăm rolul nopții...
Răzbatem cu clipa la zările porții:
Adâncul coboară când urcă Înaltul.

Durata din clipe prin clipă se-arată,
Și-aduce, o clipă, în lumi, nostalgia
Și crește, o clipă, în noi, bucuria
Dar clipa nu are, în sine, durată...

Ce-i pasă luminii de-o pată din soare,
Când viața înseamnă atâta lumină,
Culeasă cu gândul din floarea de mină
Și prinsă-n privirea ce suie-n izvoare!

Un an, încă unul, e iar dimineață...
Septembrie-ți fie mereu primăvară,
Să-ți poarte în suflet căldura din vară,
Lumină și zâmbet pe doruri și-n viață.

TEAMĂ

Mi-e teamă de gânduri, mi-e teamă de mine,
Mi-e teamă de vorbe, mi-e teamă de frică,
De noaptea ce-n ziuă prea mult se implică,
De ziua ce-n noapte prin noapte-și revine.

Aș vrea să-nchid ochii, să-mi uit răstignirea
Pe-o stea de departe, pe-un vis de-nnoptare,
Pe-un nor de iluzii, pe-o dungă de zare,
S-o iau de la capăt, să-mi capăt uimirea.

Mi-e teamă de zile, de nopți, de-ntristare,
De plânsul din mine, de râsul de-afară,
De iarna ce-ajunge prea repede-n vară,
De clipa ce vine și trece-n uitare.

Mi-e teamă să sufăr de tot ce-mi pot spune,
De golul din mine ce curge-n preaplinuri,
De râsul ce naște durere și chinuri,
De zorii când visul se stinge și-apune.

Mi-e frică de clipa ce moare-n tăcere,
De dorul de casă, când casa-i departe,
De viața trăită cu teama de moarte,
De-angoasa iubirii din sfânta durere.

Mi-e teamă de somnul cu vise uitate,
De vise-mplinite prea des și prea bine,
De teama prea-fricii ce tremură-n mine,
De tot ce-mi dă viață, de toți și de toate.

Mi-e teamă de focul ce arde-n tăcere,
De apa ce suie în sloiuri de gheață,
De-adâncul ce-urcă pe-un capăt de ață,
De tot ce se poate să-mi facă plăcere.

Aș vrea doar o dată s-ajung la izvoare,
Să beau apă sfântă din sfânta fântână,
S-alung din plecare ce-aș vrea să-mi rămână,
Să-mi stâmpăr curajul cu lipsa de soare,

Să-mi aflu iubirea în arca iubirii,
Să-mi simt mai aproape, din nou, depărtarea
Să-mi ies peste margini, să-mi sting cumpătarea,
Să-mi umplu cu lacrimi, clepsidra trăirii.

Nu-mi pasă de bine, de nopți, de angoasă,
Prea multe puținuri se-adună-n totaluri,
Prea multe izvoare se spulberă-n valuri,
Și-aș vrea să nu-mi pese de tot ce-mi mai pasă.

Da-n toate acestea rămâne ce trece
Și gândul se zbate-n cucute amare,
Mi-e teamă de-abisul ce suie-n izvoare,
De clipa fierbinte din fulgerul rece.

Mi-e teamă de pulsul ce-mi bate în tâmple,
De ochii prea limpezi ce-mi umplu privirea,
De gândul ce-aduce, prin ei, amăgirea,
De-absurdul revoltei ce-aș vrea să se-ntâmple.

Mi-e teamă de gândul ce-n gând se gândește,
De scena ce pare prea mult luminată,
De noaptea cortinei prea des ridicată,
De frica nefricii ce-n frică pândește...

PREA IMPORTANT

Prea important e vântul spre-a-l risipi aiurea:
Să miște mori de apă sau să înalțe zmeie,
Să murmure oceane, să zboare vreo idee,
Să răcorească marea, să mângâie pădurea.

Prea important e gândul spre-a-l osteni la toate:
Să care meditații, să suie în memorii,
Să fluture stindarde pe vârfuri iluzorii,
Să spună cui n-ascultă ce-n lume nu se poate.

Prea important e dorul spre a-l purta în cârcă,
Povară necesară când ești plecat de-acasă,
Când ești mereu departe și viața te apasă,
Când vrei să fugi din tine, iar drumul se bifurcă.

Prea important e visul, când n-ai nici somn, nici noapte,
Când vrei să uiți de alții și să te-ntorci la tine,
Când nu mai știi ce-nseamnă ce-i rău și nici ce-i bine,
Când clopotele-ți bat cuvinte lungi în șoapte.

Prea important e cerul, când spui o rugăciune,
Când vrei s-aduni din lacrimi un strop de bucurie,
Când știi din nou de tine, dar nimeni nu te știe,
Când orice strop de zare înseamnă o minune.

Prea importante-s toate, neimportante-s multe,
Când cel de lângă tine-i o simplă adiere,
Ce trece-n văzul lumii prin clipa de tăcere
Pe care numai vântul mai știe s-o asculte.

CĂUTARE

Ochiul caută alt ochi, ca să vadă,
Crezul caută alt crez ca să creadă,
Visul caută alt vis, ca să viseze,
Brațul caută alt braț, ca să îmbrățișeze,
Gândul caută alt gând, ca să gândească,
Crinul caută alt crin ca să-înflorească,
Pomul caută alt pom, ca să rodească,
Omul caută alt om, ca să trăiască.

București, 7 noiembrie 2007

DOR DE-ACASĂ

Am tot murit și voi muri mereu,
Nimic nu-i veșnic, toate-s trecătoare,
Iar omul e o ființă muritoare
Ce-și are veșnic doar mormântul său.

Nu știu ce-am fost la început de viață
Și nici acum nu știu de sunt ce-mi sunt,
De am sau nu vreo umbră pe pământ,
De am sau nu vreun căpătâi de ață.

Căsuța părintească nu mai este...
S-a scofâlcit de timp și degradare,
S-a dărâmat de-atâta apăsare
Și-a devenit o magică poveste.

Dar lumea ei trăiește încă-n mine,
Chiar de-am plecat din sat chemat de vânt
Să fiu ce-am fost și să devin ce sunt...,
S-o uit ar fi o tragică rușine!

Veneam târziu la casa ce m-apasă,
Împovărat de dor și de durere,
De chinuita noastră mângâiere,
De taina amintirilor de-acasă.

Vedeam, din drumul sorții, curtea noastră,
C-un nuc rotat și-un foc mocnind pe vatră,
Cu crucea tatei prinsă lângă poartă,
Cu floarea de mușcată în fereastră.

Plângeam, ca un copil, de bucurie,
La sânul casei noastre, cu căldură,
C-un soare risipit pe bățatură
C-o toamnă tandă, lungă și târzie.

Veneam acasă rar și de departe,
Din visul nostru despre lumi visate,
Pe drumuri de iluzii spulberate
De care-n viață ai sau nu ai parte.

Trei frați ai mei fugeau atunci spre mine,
Strigând din pragul casei: „Vine nenea!”
Se rostuia în strălucire vremea
Și re-nviau speranțele de mâine,

Iar eu n-aveam nici glas și nici putere,
Să-i chem pe ei, să-i văd, să-i simt aproape,
Mă inundau luminile din ape
Și mă orbeau chemările din stele.

În pragul casei, mama, tulburată,
Se lumina de-atâta bucurie
Și alerga pe drumul de chindie
Cu brațele deschise ca o poartă.

Îmi dezvelea o inimă de mamă,
Și mă privea ca pe-o minune-a lumii,
Ca pe un sfânt din arca-nțelepciunii,
Ca pe-un soldat ce-și oblojește-o rană.

Și, cum s-o uit, când mâinile-i trudite,
Mă mângâiau cu-atâta gingășie
Și-n ochi avea atâta bogăție
Că-mi odihneau cărările-ostenite?

...Trecut-au anii; azi, eu am vârsta ei,
Când a pornit pe drumul nemuririi,
Și mi-a lăsat măsura prețuirii
S-o port frumos prin ochii ei și-ai mei.

Plâng pe mormânt, mă-ntorc, târziu, la lume,
O mamă nu se uită niciodată,
Este-o icoană sfântă și curată
Ce-ți umple viața c-un izvor și-un nume.

...Vor trece ani, bătrân voi fi ca gândul,
Voi rătăci prin lume, fără casă,
Cu dorul care arde și apasă
Ca focul care mistuie pământul.

M-oi stinge-n foc și m-oi aprinde-n ape,
M-oi face plug, să ar în zori ogorul,
Mi-oi regăsi, prin rădăcini, izvorul
Și, prin izvor, mă voi simți aproape...

Zac pe-un morman de ani și de iubire,
Învăluit de franjuri de răchită,
Ce-au fost odată-o casă construită
De oameni ce-au crezut în nemurire.

Aș vrea din nou o casă și un nume
C-un nuc, o bățatură și o vie,
Dar ce-a trecut nu poate să mai fie...
E doar o zare aruncată-n lume.

Aș vrea să fiu din nou acas' la mine,
Dar o tristețe sumbră nu mă lasă,
Trei generații strânse într-o casă
Sunt azi doar boz, răchită și ruine...

Dar viața-și are marja ei de bine,
Ca dorul care-și caută-alinare,
Ca anii adunați în neuitare
Ca florile crescute pe ruine.

București, 30 martie 2009

E FRUMOS CE NE UNEȘTE, E SUBLIM CE NE SEPARĂ

Dacă-aș ști că-ți ies în cale, aș urca pe-un munte rece,
Într-o Arcă Specială, care curge-n piscul lumii
Și salvează omenirea de pustiu-nțelepciunii
Și m-aș pierde-n patru vânturi ca surâsul care trece.

Și te-aș lua prin ani cu mine, te-aș fura ca pe-o mireasă,
Pentru sufletul privirii ce se trece-n văzul vremii,
Pentru inima iubirii ce-ncălzește gerul iernii,
Pentru gândul care-așteaptă pe pridvor, la tine-acasă.

Ți-aș turna nectar de stele între sânii-ți arși de soare,
Aș șopti pe ei cuvântul ce-ți aduce mângâiere,
Cu un snop de necuvinte din mirabila tăcere,
Cu iubiri și lacrimi calde din sărutul care doare.

Aș trăi prin nopți cu tine toate zilele frumoase,
Înrobite de vreo Sferă ce se pierde-n depărtare,
Ca iluzia ce arde-n orice clipă de-înălțare,
Ca atingerea minunii din iviri miraculoase.

Și n-aș ști de ești Idee, sau doar magic de reală,
Ochii tăi ar fi ca viața, plini de flori și de lumină,
Sau ca roua dimineții ce vestește-o zi senină,
După-o noapte de visare, splendidă, dar ireală.

E sublim ce ne unește, e frumos ce ne separă,
Între noi se află timpul, ziua-ntreagă, cât o viață,
Eu sunt doar un prag de seară, tu un strop de dimineață
Eu aștept, senin, o noapte, tu o zi ca să răsară.

Dar aş vrea să fiu cu tine pe-acest fir firav viaţă,
Tu eşti dorul care arde şi iubirea care doare
Invizibilă ca arta, ireală ca o zare,
Ca o inimă fierbinte ce topeşte-un sloi de gheaţă.

Nu mai sunt minuni în inimi, s-au uscat ca un tăciune,
Viaţa noastră-i doar o oază, când în beznă, când în soare,
Unii-i caută lumina, alţii umbra schimbătoare,
Dar eu văd prin tine lumea ca pe-o splendidă minune.

Din robii se-nalţă dorul ca un zbor spre libertate
Ce ne-aduce veşti nebune dintr-o noapte neuitată,
Unde inimile noastre au bătut la fel odată,
Unde clipele-s senine şi trăirile curate,
Unde visurile-s lanţuri din iubiri încătuşate.

Ne rămâne numai gândul, ca un prag de-nseninare,
Ca un zbor pe cerul lunii, într-o noapte infinită,
Ca un dram de aşteptare dintr-o lume prea grăbită
Unde viaţa-i doar o clipă din iubiri nemuritoare
Unde clipa e doar o viaţă, viaţa-o clipă de visare.

VĂZUL VREMII

Nu-mi port pașii pe cărare, ci prin jungle ponosite,
Unde șerpui-și iau dejunul pe arcade-întunecate,
Unde soarele adoarme înainte de-a fi noapte,
Unde viața-și duce veacul între gânduri ostenite.

Pe cărări ce curg în zare, într-un stol de rătăcire,
Dorul suie-n vrie aspră pe-un morman pustiu de viață,
În speranța că, prin noapte, va veni o dimineață
Ce va crește-n jungla lumii ipoteze de uimire.

Suntem scoși dintr-o idee de robii cu sume nule,
Spargem munții-n pumnii vieții și durăm din ei castele
Și trăim smintiți în piatră, ele-n noi și noi prin ele,
Între minți tulburătoare, inocente și credule.

Vreau să urc, prin ierburi arse, către piscuri centrifuge,
Să erup vulcanii Terrei, dar pe dos, spre centrul lumii,
Să-i aduc la cota zero prin demența-nțelepciunii...
Ce se-aseamnă se-adună, ce se-adună se distruge...

Și să scap de focul apei, de oceanele turbate,
Să le dau pe mâna lunii, să le sece, să le soarbă,
Să-ncălzesc la foc tăciunii, să aprind lumina oarbă
Și să-mi fac din ea scânteie pentru drumuri neumbrate.

Vreau să bat la poarta zării, ca-ntr-o lume fără poartă,
Să-mi deschidă văzul vremii clipa lui de îstelare,
Să m-așez la masa verde pe un țărnamuitat de mare,
Înviat în toiul lumii, într-un ev cu lume moartă.

Și s-aud cum cântă pașii marșul mersului pe ruguri,
În parfumuri de fecioare ce cutreieră planeta,
Prin torente de abisuri care fac prin noi naveta
Și culeg esența lumii din izvoare de amurguri.

N-o să-mi pese dacă timpul va fi iarăși bun la toate,
Am să-l iau în corzi cu mine, pe trasee surplombate,
Și-am să-i dau, pe creasta lumii, iarăși lui întâietate
Să-mi transfere văzul vremii din eterna zi în noapte.

București, 18 iunie 2009

ABIS

Și mai am de spart o nucă decojită și secată
Sfoiegită-n plânsul ploii, sub un nuc uscat de-o vie,
Pe pământul plin de frunze, într-un colț cu igrasie
Ce-și așteaptă mântuirea de la tot ce-a fost odată.

Am să scot din coaja nucii doar culoarea răscolită
Și-am să-mi spăl cu ea ideea de microbii-nțelepciunii,
Ca să pot intra în iarnă c-un sărut pe gura lumii,
C-un parfum de floare rară și c-o haină ponosită.

Și din nou voi da examen la intrarea în abisuri,
Ca să trec la faza doua, a-nălțării din umbrare,
Sus, pe ramuri fără frunze, care tremură-n altare,
Printre magi huliți de lume și iubiți de necuprinsuri.

Dar mi-e greu să caut nuca printre frunzele căzute.
Unde poate-un soare singur e-n război cu așteptarea,
Înainte de-a-l lua gândul și-a-l ucide înserarea
Care crește-n văzul lumii din unghere nevăzute.

Am să-mi spăl mai bine timpul c-un ocean de dor de mare,
De-o corabie cu pânze dintr-un vânt cu ploaie sură,
Unde zmeii urcă-n soare pe sub norii arși de zgură,
Unde nopțile dau sensuri clipelor de-nseninare.

Mai am doar de stins o carte inocentă și târzie
Care-a fost aprinsă-n noapte pe-un pripon de stea polară,
Ideal în arca lumii cu umila lui povară,
Ce-și așteaptă-nțelepciunea de la ce-o mai fi să fie.

DOR DE INIMA MEA

Mă smulg din timp c-un gând venit de nicăieri,
Când sufletul mi-i dor și dorul mi-i prea plin,
Când ceru-i prins de nori și norii de senin,
Când liniștea-i doar vorbă și vorbele-s tăceri.

O iau încet la deal cu inima pe rug,
Când nopțile din vis se sting frumos în zori,
Când visul unei nopți se trece-aprins în flori
Când, singur, doar în mine, aș mai putea să fug.

O simt cum urcă zborul, sus, pe cerul meu,
Un puls în tâmpla vremii, albit și el demult...
Dar verbele iubirii mai pot să le ascult,
Cum o făceam cândva, la gânduri și la greu.

Aș duce-o-în zori pe deal, s-o las în ploi și-n vânt,
S-o certe un copac, s-o mângâie un spin,
Să zacă în noroi, s-o murmure-un suspin
S-o calce un picior, s-o scrie un cuvânt.

Dar nu știu dacă ploaia o va spăla de stei
Și nu știu dacă vântul o va seca de dor,
Și nu știu dacă timpul o va opri din zbor,
Și nu știu dacă lumea va fi pe placul ei.

De-aceea, n-am să pot să fac ce nu mi-a spus
Și nici acolo, sus, nu vreau s-o părăsesc,
Nu vremuri grele pentru inimă-mi doresc,
Ci doar s-o luminez când soarele-i apus,

S-o ud c-un strop de vis, s-o cresc, să o ador,
S-o văd cu ochi de om ce este încă viu,
Să pot s-aprind din ea o torță-ntr-un pustiu,
Sau doar pe cer o stea de care-mi este dor,

Am s-o cunosc mai bine, s-o caut, s-o iubesc...
În orice timp a fost și orice-ar fi făcut,
Contează ce va fi, nu ce va fi trecut...
Cam asta-i tot ce poate încă-mi mai dolesc.

GÂND ȘI VÂNT

Nu-mi place să-mi duc gândul în ispită,
Și nici să-l scot din lumea lui de gând,
Să-l pun ca pe-o umbrelă pe-un cuvânt,
Sau să-l transform în haină ponosită.

Nu-mi place să-mi scot gândul la plimbare
Pe străzile uitate în tăceri
Și nici să-i aflu locul nicăieri,
Prin lumea condamnată la-nchistare.

Dar mă gândesc ades la gându-mi aruncat
În labirinturi și maidane reci,
În pașii șerpuitelor poteci,
Copil din flori în vânt abandonat...

Un gând sărac adus la strâmtorare...
Atâtea gânduri trec, atâtea doruri bat
La porțile din omul ferecat
În lumi nebune sau năucitoare...

Și nu mai pot să-mi umplu disperarea
De am sau nu mai am vreun dor de gând,
De gând nechibzuit sau doar de vânt
Ce trece prin memorii ca uitarea.

Dar n-am de-ales, nu-s gânduri la păstrare...
Când lumea s-a-înrobit de libertăți
Și vântul trece liber prin cetăți,
Nu poți gândi la gând cu detașare...

Nu-mi place să-mi iau gândul la purtare,
L-aș mai păstra pentru vreun dor uitat,
Când florile de colț s-au scuturat
Și soarele luminează a-întunecare.

Dar, ce să fac, tot gândul se gândește
Și trece-n viață ca un nor pe cer,
Ca visele care apar și pier
Ca vântul ce prin vânt se împlinește...

Cuvânt ce crește-n vorbe din tăceri
Și gând ce-nseamnă doar un strop de vânt
Un vânt ce trece singur, ca un gând,
Ce nu-și găsește locul nicăieri...
În lumea noastră plină de tăceri...

București, 15 mai 2010

SUFLET...

Suflet...

Cuvânt ce trece ca un fel de vânt,
Uitat sau invocat mereu, mereu,
Un fel de bun la Bine și la Greu,
Cu care faci de toate pe pământ.

Suflet...

Ceva prea răbdător, prea chinuit,
Îi plângi pe umăr când ești necăjit,
Îl iei la goană când ești izgonit
Și confesor când ești nefericit.

Suflet...

Nu-i dai nimic, dar tot mereu îi ceri,
Și-alergi la el când nu mai ai puteri,
Când lumea ta se umple de dureri
Și nu-ți mai afli locul nicăieri.

Suflet...

Pământ și Cer, Tăcere și Cuvânt
Deșert și oază, fluviu și Izvor
„Acasă” pentru omul călător
Și clipă de întoarcere la Gând.

Suflet...

Adânc de viață, gând neostoit,
Îl iei în brațe când ești părăsit,
Îi ceri speranță când ești Asfințit,
Îi ceri lumină când ești Răsărit,
Îi ceri durată când ești fericit,
Îi ceri iubire când te simți iubit...

Suflet...
Un diamant sau poate doar un dor
De ce va fi cu tine-n viitor,
Când vei fi iar un gând de călător
Mereu plecat, mereu dator...

OCHII

Ochii văd și nu se văd,
Când se văd, când nu se văd,
Ochii totdeauna văd
Și ce văd și ce nu văd...

Ochii care nu se-ascund
Sunt culeși și scoși din casă
Puși ca un trofeu pe-o masă
Când privirile-i pătrund ...

Și când nu se văd se uită,
Când se văd nu se mai uită,
Când se uită și se văd,
Văd ce văd și ce nu văd,
Ochi sunt doar acei ce văd...

MEREU PLEC, MEREU REVIN

Mereu plec, mereu revin,
Mereu vin, tot timpul plec,
Viața-n trenuri mi-o petrec,
Între zâmbet și suspin.

Ochii ei mă văd când vin,
Ochii ei mă știu când plec
Mă așteaptă, mă petrec,
Mă ajută, mă susțin.

Dorul ei mă ține treaz,
Chipul ei e-n viața mea,
Ca un soare ca o stea,
Și din laș mă fac viteaz.

Și când singură-a rămas
Pe o margine de drum,
Simt tăcutul ei parfum
Ca pe-un gând ce-mi dă iar glas.

Viața mea înseamnă ea,
Și când plec, și când revin,
Și când râd, și când suspin,
Ea-i tot tîmpu-n viața mea.

Mereu plec, mereu mi-e dor,
Mâna ei o simt în gând
Ca pe-o frunză dusă-n vînt
De un gând mîngâietor.

Mereu plec, mereu mă-ntorn
La grădina ei cu flori
Și la ochii-i visători
Ce mă leagă când dorm

Mereu plec, mereu sosesc,
Truda mea-i un drum etern,
Când în rai, când în infern,
Dar cât, Doamne, o iubesc!

ORBUL PĂMÂNTULUI

Pământ bun, pământ de flori,
De porumb, de maci, de grâu,
De pășune și de râu,
Cât de rău ești uneori!

Cât îl storci pe bietul om,
La arat, la semănat,
La săpat, la secerat,
Ca pe-o frunză dintr-un pom!

Îl muncești din zori în zori,
Te hrănești cu viața lui
Și nu-i pasă nimănui
Dacă-l cruți sau îl omori.

Faci din el un oropsit.
Îl transformi în fel și fel,
Sorbi tot sângele din el,
Îl usuci ca pe-un chibrit...

El, tot timpul, te-a iubit,
Te-a muncit, te-a prețuit,
A făcut din tine-un mit
Și din viața lui un zid,

Să te apere de ploi,
Să te-acopere când dormi,
Să te-ajute când te-ntorni,
Să te scoată din noroi.

A făcut din tine-un sfânt,
L-a rugat pe Dumnezeu,
Să te apere mereu
De tot răul din pământ.

Și tu ce-ai făcut din om,
Sluga ta de zi cu zi,
Înainte de-a-l muri?
L-ai făcut din om neom.

Îi rezervi chiar și-un mormânt,
Ca să-i iei și trupul lui,
Pe ogorul tău să-l pui,
Arză-te-ar dorul, pământ.

București, 17 iunie 2010

ZORII DIN AMURGURI

Suie în amurguri răsărit de soare
Și în zorii zilei cresc temut amurguri,
Ard, în steaua nopții, mii și mii de ruguri
Și apusul vremii geme-a-înseninare.

Suie în chindie seva din pământuri
Și pe dealul viei e din nou răcoare,
Toate-n viața asta-s clipe trecătoare
Și-n tăcerea lumii, vorbele-s doar gânduri.

Scrie-n cartea lumii necuvântul vremii
Și-n simbolul sorții speră disperarea,
Doare în lumină aspru-ntunecarea
Și-n căldura pietrei zace gerul iernii.

Bate-n poarta casei un lătrat de câine
Și prin suflet umblă, mitic, amintirea,
Trec în adevăruri clipa și-amăgirea
Și în arca sorții ziua cea de mâine.

Lumea se revarsă-n spațiul panoramic,
Inima mai bate într-un strop de rouă,
Soarta Atlantidei este-o zare nouă,
Lumea devenită un verset satanic.

Suie înspre ziuă miez adânc de noapte,
Înfloresc cireșii și adorm în glie,
Munții se scoboară-n dorul de câmpie
Și-n nesomnul lumii dorm cetăți uitate.

Ce ne facem, Doamne, cu atâta brumă?
Ochiul de fântână nu mai vede zborul,
Cerul din adâncuri nu mai cheamă norul
Și tot ard cireșii-n mugurit de lună.

Bate-un clopot seara pe-un zid de cetate,
Prin dilema nopții ne-împlinim zidirea,
Haosul din lume-și doarme rostuirea,
Zorii, prin amurguri, trec din nou în noapte.

SE SCUTURĂ SALCÂMII

E toamnă peste gând și-i frig afară
Și casa-i prea pustie fără tine,
Mă rățăcesc prin ea și uit de mine,
Parcă-aș veni aici dintr-o Sahară...

N-am nici un rost, și nu știu ce-o să fie...
Era un cuib cu flori și fericire,
Un rai crescut pe suflet cu iubire...
Acum îmi pare-a fi o zi pustie...

E tristă și tăcută ca o piatră,
Adoarme fără somn și fără vise,
Orbită în luminile aprinse,
Căci nu mai ard luceferii pe vatră.

Ferestrele-s ca norii de pe viață,
Când vântul a uitat să-i mai alunge,
Și timpul de lumină nu-i ajunge:
Adorm în seri, apun în dimineață

Podelele sunt goale și opace,
Iar pașii tăi lipsesc de pe covoare,
Pe holuri e doar umbră și răcoare,
Oglinzile luminii sunt sărace.

Fotoliul tău așteaptă cu răbdare
Și nu știu ce să-i spun, nu am cuvinte,
Nici glasul tău, să-i las vreo rugămintă,
Nici mâna ta, să-l mângâi cu candoare.

În casa ta din oaza fericirii
Cuvintele așteaptă la fereastră
Să crească iar o floare-n viața noastră
Parfumul tău din aerul iubirii...

Pervazul tău de la etajul șapte,
De unde munții ne priveau spre seară
Și porumbeii ne strigau de-afară,
Te numără prin stelele din noapte.

Lipsești din fiecare strop de casă,
Din flori, din geam, din ușa de intrare,
Din holul gol, din prag, din dormitoare
Dar mai ales din cartea de pe masă.

Ai pus un semn la pagina uitată,
Și ai plecat pe firul fără ață,
Acolo unde viața cere viață,
Iar viața nu se lasă niciodată...

Dar casa ta acasă te așteaptă
Și dorul meu te caută-n simțire,
În oaza noastră plină cu iubire
Din lumea asta mare și nedreaptă...

...E toamnă iar, se scutură salcâmi
Și frunzele lor mici se colorează,
Iar oamenii prin frunze mai păstrează
Doar un minut din veșnicia lumii.

În casa noastră-i dor de dimineață
Și vântul bate peste norii nopții,
Se-așterne bruma peste vălul sorții,
Se scutură salcâmi peste viață.

București, 24 octombrie 2010

PĂMÂNT ȘI GÂND

Sunt prea sătul de veacuri, prea obosit de drum,
Am mers o viață-ntreagă prin viscole și ploi,
Spre-un pisc târziu de soartă crescut pe-un mușuroi
Și ars de focul sacru al norilor de fum.

Răsar în noapte timpuri pe-o dâră de pământ,
Se scutură în spice, când zorii se ivesc,
Se-adună-n frunze moarte, când pomii desfrunzesc,
Și pier în vântul searbăd al morilor de vânt.

Mă uit prin cărți la ele și nu știu ce să spun,
Mai sunt în noi cuvinte ce încă nu s-au spus.
Mai sunt în noapte stele ce încă n-au apus,
Mai sunt în viață gânduri care răsar și-apun.

Un munte din ocean coboară în istorii,
Unește continente, renaște libertăți,
Aduce-n toiul lumii noi lanțuri de cetăți
Și-un vraf de-îndreptări la timpuri iluzorii.

O iau pe dor de-a timpul, c-o frunză și-un parfum
De visuri ponosite, de ierburi și de ploi,
De verile frumoase ce mai trăiesc în noi
Și cred în libertatea de-a fi mereu pe drum.

Cobor pe vis la vale, c-o traistă și-un cuvânt,
Sunt condamnat la piatră de piatra de pe gând,
Am har de ierni uitate și-un dor nespus de vânt,
Și cred în libertatea de-a fi rămas pământ.

Cresc munți de timp pe clipe și clipe cresc pe munți,
Coboară de pe piscuri răcoarea din adânc,
Izvoarele de munte prin norii lumii plâng
Îndiguirea vieții în norii de pe frunți.

Și va ploua lumină pe florile de soc
Când pasărea furtunii la cuib va reveni,
Să moară-n libertate, când clipa va veni
Să-și ardă zborul sorții pe focul stins de foc.

Va trece-n timpuri clipa, iar clipa va dura,
Durata se măsoară-n clipe numărate,
Iar timpul său în orizonturi spulberate
Ca orice gând ce-n gândul lumii va zbura.

Sunt rob la mine-acasă, la vis și la pământ,
Ar c-un brăzdar de mituri ogorul din trecut
Și ard pe rugul lumii o lume de demult,
Dar cred în libertatea pământului din gând...

...Pe suflet cresc păienjeni, pe drum e iar nămol,
Dar e frumos afară și-i soare după nor,
În libertatea sorții cred și acei ce vor
Să umple golul lumii cu veșnicul lor gol.

Îi las în plinul zării, cu golul lor cu tot,
Ei nu au timp de mine, iar drumul meu e lung,
Și nu știu dacă-n viață voi reuși s-ajung
Acolo unde timpul să-l prelungesc nu pot.

Dar cred în libertate, ca orice om de rând,
De care-n viața asta mă bucur azi și eu
Și, știu că, într-o zi, El, bunul Dumnezeu
Va cultiva pământul cu mugurii de gând

București, 6 noiembrie 2010

SPERANȚĂ

Nu știu dacă timpul mai are vreun loc pentru soare...
Eu n-am de gând să-i cer nici loc, nici rost, nici prelungire,
Ci doar un mic răgaz să-mi pot ieși din amăgire
Și astfel lumina să crească-n pustiuri o floare.

N-aș vrea ca zăpada să treacă pe post de arsură,
Iar focul să cadă în fulgi înghețați peste lume,
Când soarele doarme pe-un nor de poeme postume,
Dar știu că și-n gheață există, adesea, căldură.

N-am har de clepsidră ce-și trece nisipul prin sape,
Nici aripi de lună, să zbor printre stele, prin noapte,
S-ajung în volume cu basme și visuri uitate,
Dar cred în ideea de cer, de pământ, de aproape.

Se-nchide o ușă și timpul se strânge-n altare,
Se roagă o casă la satul cu porți fără case,
Se scot la vânzare de doruri ecouri rămase
Și trece în noapte o lume orbită de soare.

Răzbate un clopot a voce ce-nseamnă chemare
La luptă cu viața ce umple un nor de lăcuste,
O cobră se bate eroic c-un trib de manguste
Și dorm prin deșerturi arome strivite de mare...

...E vremea ieșirii din oaze cu ape secate,
Deșertul ne cheamă în lunga suire spre zare,
Din dune se-aude aceeași eternă chemare
Și trec caravane pe drumuri de lume uitate.

Nu știu dacă-i bine de-acuma să-mi ies din plecare,
Mă strigă cuvântul de oameni rămași fără sate,
Orașele-s ruguri prin noapte de stele visate
Și dorm prin nisipuri grămezi de idei visătoare.

Deșertul se-așterne pe străzi, peste oameni, pe viață,
Se zbat peste suflet acerbe furtuni de nisipuri,
Armatele lumii ucise se bat pe nimicuri
Și soarele iarăși pe-oceane de lavă îngheață.

Furtuni, uragane, războaie, explozii, murire...
Ce aspră și dură e viața, ce tristă e soarta,
Când casa-i pustie și-nchisă ți-e poarta!
Dar timpul iubirii sădește în oameni iubire.

București, 25 noiembrie 2010

DOR DE-ACASĂ

Sunt prea sătul de lume, prea pustiit de rest...
Las totu-n voia sorții, n-am nici un gând de dus,
Frumosul din cuvinte a fost prea mult nespus,
Sunt singur în mulțime și-ncep să mă detest.

Rămân ostil luminii, că orb am fost destul,
M-aleg din întuneric c-un vis strălucitor
Și-l las, în zorii zilei, pe brâna unui zbor
Spre năluciri durate pe gândul meu credul.

Se spulberă și gândul în primul val de fum,
Mor raze de luceferi într-un guvern de orbi,
Ard ploii de necuvinte peste-un popor de robi
Apune-n noapte pasul strivit de dor de drum.

Bat clopote de-alarmă pentru un surd neviu,
Cad meteori de gheață peste-un vulcan erupt...
Nu poți cârpi cu stele ce soarele a rupt,
Și nici cu vorbe-alese un suflet prea pusti.

Aș vrea să fug de lume, dar lumea-i peste tot,
Ca marea pentru Xerxes, ca gândul pentru om,
Ca timpul pentru viață, ca frunza pentru pom
E mult prea plin pământul și să-l golesc nu pot.

Mai cred în nemurirea muririlor din noi,
În fiecare clipă dispare un etern,
Pe raiul din cuvinte se cerne iar infern,
Iar crezul meu de-o viață m-afundă în noroi.

Dar, iată, vine iarna și mă-nvelesc c-un dor,
Trăiește încă-n slove ce-n viață-i mort demult,
Iar vântul de pe creste mă cheamă să-l ascult
Acolo,-n văzul vremii, în albul unui nor.

N-am nici un gând la mine, pe toate le-am uitat
Pe un pervaz de lume, când lumea s-a închis,
Și am rămas afară, c-un surogat de vis,
Dar l-am pierdut în zorii nezilei ce-a urmat...

Sunt scos de-atunci din timpuri, din lume, din convoi,
Merg singur printr-o junglă cu iz de paradis
Și nu știu dacă jungla-i o margine de vis
Sau doar un dor de-acasă murit demult în noi.

București, 27 noiembrie 2010

LUMEA MEA

„Nici soarele n-ar fi pe cer, dacă n-aș fi eu să-l văd”

Schopenhauer

Soarele n-ar fi pe cer, dacă n-ar fi ochii mei
Să-l răsară ca pe-o stea, totdeauna-n lumea mea,
Lumea mea nu-i doar o stea, lumea mea-i un fulg de nea,
Un izvor, un vis, un gând, ce-a trecut, ce va urma,
Spațiu, timp, idee, mit, amintiri din anii grei.

Lumea mea e-n ochii mei, lumea mea e-n gândul meu,
Univers cu cărți și lacrimi, cu ferestre și cu flori,
Cu o casă și-o grădină, cu ploi, vânturi și cu nori,
Cu o poartă înspre soare ce-o deschid mereu în zori,
Lumea mea-i ca o lumină, ca un cer, ca Dumnezeu.

Nu-i o lume prea-ncifrată, dar e-o lume fără zid,
Care crește ca suirea pe un orizont de vânt,
Ca lumina-ntr-o oglindă, sau ca iarba din pământ,
Ca un foc dintr-o scânteie, ca ideea din Cuvânt,
Ochii mei i-aduc lumină și spre soare o deschid.

Lumea mea e lumea mare, re-creată-n gândul meu,
Ochii mei îi dau culoarea, crezul meu îi dă menirea,
Truda mea o-crește-n mine cum se crește izbutirea,
Mintea mea îi dă valoarea, viața mea îi dă iubirea...
Nu există fără mine, fără ea n-am sens nici eu.

București, 30 noiembrie 2010

TRĂIEȘTE ROMÂNEȘTE!

Spun unii dintre oameni că țara-i o-închisoare,
Au fost prin alte țarmuri și au văzut palate,
Imperii colosale, pe munți de vieți durate
Și care-și etalează ce-au strâns din lumea mare...

Ei cred că drumul mare le ține loc de casă,
Că pot găsi la alții ce-n țară nu au parte,
Că rostul lor e-n lume, de casa lor departe
Și celor de acolo de viața lor le pasă...

Ei cred că bogăția și lor le aparține,
Sunt cetățeni ai lumii și lumea îi așteaptă,
Că șansa lor e-n lume, că lumea e-nțeleaptă,
Și că și lor acolo o să le fie bine...

Dar când rămân acolo, resimt o grea povară,
Devin străini de lume și lumea nu-i iubește,
Ei sunt doar o resursă ce pentru ea muncește
Și-oricât ar fi de harnici, se simt pe dinafară...

În lumea asta mare, un om are o țară
Acolo unde vântul înseamnă mângâiere,
Acolo unde timpul se scurge în tăcere
Acolo unde vorba e dulce, nu amară,

Acolo unde mama așteaptă cu răbdare
La geamul cu mușcate, când dorul o apasă,
La casa părintească, sau undeva-ntr-o casă,
Să-i vină-acas' feciorul, din lunga depărtare,

Acolo unde timpul se murmură pe buze
Și cruci din cimitire vorbesc de generații,
Acolo unde frate își simte-aproape frații,
Când calcă în tăcere pe un covor de frunze,

Acolo unde șoapta se-aude românește,
Pe drumurile vremii, pe stradă și prin case,
Când mugurii sunt frunze, iar frunzele mătase
Și dealul cântă doina, când fânul se cosește

Acolo unde școala răsună-n recreații
Când cresc în ea copiii și-nvață să citească,
Să afle ce-i o țară, să știe s-o iubească,
Cum au iubit-o-n vremuri bunicii lor și tații.

Acolo unde-n glie se odihnesc eroii
Care-au căzut în lupte pentru pământ și țară,
Acolo unde-n câmpuri ogorul se mai ară
Când toamnele așteaptă să vină timpul ploii.

Acolo unde visul se vrea la el acasă,
Acolo unde dorul oftează de durere,
Acolo unde omul se roagă în tăcere,
Acolo unde frații se strâng cu toți la masă

Acolo unde vinul se toarnă în pahare
Și toamna duce-n case parfumul de gutuie,
Iar fumul de pe coșuri pe stâlpi de fum se suie,
Când grâul strâns în vară adoarme în hambare

Acolo unde macul prin lanuri înflorește,
Și stelele, în toamnă, se țin mai strâns de mână,
Iar vocea lor încearcă în suflet să rămână,
Acolo unde omul pe oameni îi iubește.

La rândul său, orașul pe străzi se-ncolonează
Luminile-s aprinse și oamenii-s pe stradă,
Vorbesc în limba țării, iar țara vrea să-i vadă
Și-n liniștea căldurii cu inima-i veghează.

Se simte-n plină iarnă parfum de primăvară,
Orașul crește-n oameni ce omul bun iubește,
Acasă-i cel mai bine, când țara înflorește,
Căci nu există-n lume oameni fără țară.

În aste vremi, se pare că-i mai frumos pe-afară,
Sau poate doar nevoia de-a câștiga o pâine
Ne-împinge-n lumea mare, unde-i puțin mai bine,
Dar să nu uiți, Române, că ai și tu o Țară!

Poți să alergi prin lume cât inima-ți pofteste,
Să cauți a cunoaște, să vezi cum e la ații,
Să fii global în toate, la fel ca Aliații,
Dar să nu uiți Române: Trăiește românește!

București, 1 decembrie 2010

DORINȚĂ

Mă rog la flori să fiu ca ele,
Mă rog la timp să fiu ca el,
Să trec în flori de mușețel,
Ca timpu-n gândurile mele.

Să-mi curăț viața de zăbrele
Să mă-învelesc c-un cer senin,
Să-mi pun trei roze pe suspin,
Să mă visez în vis cu ele.

Să știu că stelele-s ca mine,
Tăcute-n liniștea din zori
Și pline noaptea de flori
Ca un ocean de zări senine.

Să-mi caut frunzele din șoapte
Și florile să le-înfloresc,
Și gândul drag să mi-l gândesc,
Ca ziua bună-n miez de noapte.

București, 19 septembrie 2010

NECUVÂNT

Aș vrea să te-nțeleg, fac un efort imens,
Cutreier infinituri, escaladez oceane,
M-agăț de piscul vorbei, cobor în uragane,
Vreau să gădesc cuvântul cu sensuri în nonsens.

Admit că-i imposibil, dar nu știu ce să fac,
Mă bântuie-ntrebarea de pot găsi cuvinte
Mai tari decât cuvântul pe care-l știu că minte...
Deși cunosc răspunsul, aș prefera să tac.

Tăcerea-i tot de aur, nu s-a schimbat nimic...
Dar vorbele frumoase te mângâie pe suflet,
Când tac, eu car o piatră pe muntele din Cuget,
Mă uit supus la tine, ce vrei s-auzi îți zic.

Căci vorbele alese sunt apanajul meu,
Sunt florile de piatră crescute sus, pe viață,
Ca lacrima de rouă pe stropi de dimineață,
Sunt flori doar pentru tine, ți le ofer mereu.

Te uiți frumos la ele, zâmbești și le adori
Te-mbraci în vis cu toate, îți faci din ele vise,
Le strângi apoi pe umeri în aripi necuprinse
Și iarăși printre stele din lume te cobori.

Te-afunzi ca o idee pe-un uragan păgân,
În lumea de departe să scapi de judecăți,
De libertatea vremii durată în cetăți,
Mă uit pe cer la tine și singur iar rămân.

Te văd ca pe-o scânteie din focul milenar,
Poveste fără vorbe rescrisă pe-un tăciune,
Pe care nu mai focul o poate iarăși spune,
Deși-i aprins departe și arde fără jar.

Culeg din lumea largă cuvinte pentru tine
Le caut în luceferi, în nori, în ploi în soare,
Le caut în aproape sau doar în depărtare,
Dar s-ar putea în ele să mă găsesc pe mine.

Cutreieri orizontul și mă privești de sus,
Mă-ntorc prin timp la tine și nu știu de mă vezi,
Sunt multe stele-n lume și-n lume-n zori te pierzi,
Când soarele răsare, tu iar vei fi apus.

Aș vrea să-ți mângâi fruntea cu adieri de vânt,
Să te sărut pe buze c-o floare din cuvinte
Și să te strâng în brațe cu dorul meu fierbinte,
Dar mă trezesc îndată: eu sunt doar Necuvânt.

București, 5 decembrie 2010

SUFLET DE MIREASĂ

Scrisoare de departe, scrisoare de aproape,
Cuvânt care-i aduce o floare și o casă,
O clipă cristalină, un murmurat de ape,
O rochie frumoasă și voalul de mireasă.

De ce, pentru-o fecioară, e important momentul,
Când toată lumea-i spune: Frumoasa mea mireasă!
Când o sărută viața, când poartă-n mâini buchetul,
Când e în centrul lumii, când e cea mai frumoasă?

Pentru că ea e-o floare ce viața o-înflorește
E Universul lumii, e steaua ce răsare
În ochii ei senini ca pomul ce-înfrunzește,
E tot ce-i mai frumos în lumea asta mare.

Mireasa este-o clipă ce lumea o visează,
Ea pune-n viața noastră ce-i mai frumos sub soare,
E clipa-n care omul prin ea se-nobilează
Și-atinge nemurirea ce crește-n orice floare.

Deschisă ca lumina și pură ca cristalul,
În fiecare nuntă, răsare o mireasă,
Pe fruntea ei de înger, ne dezvelește voalul
Un suflet de femeie, o floare și o casă.

5 decembrie 2010

PALAT DE CUVINTE

O carte înseamnă, în lume, palat de cuvinte.
Cuvinte ce-adună izvoare fierbinți pentru carte,
Iar cartea își trece izvoarele-n timp, mai departe,
În fluvii de gânduri durate prin slova-i fierbinte.

O carte înseamnă, acasă, cuvânt de cuvinte,
Cuvântul ce-aduce la țărături suflarea albastră,
Lumina din lacrimi cernute de ploaie-n fereastră
Sub cerul de liniști rupestre ce cresc pe morminte.

O carte inspiră, în vreme, un zbor de cuvinte,
Ce rupe zăplazuri de gheață și spintecă cerul,
Ce crește în oameni curajul să-nfrunte misterul,
Ce-mpinge gândirea pe drumul ce duce-înainte.

O carte creează, în viață, imensă avere,
Inundă deșerturi, rodește în gânduri câmpia,
Alungă tristețea, aduce în noi bucuria
Și lasă iubirea să crească pe faguri de miere.

O carte renaște, în suflet, ecou de talazuri,
Adoarme nesomnul și crește în oameni visarea,
Aduce aproape de umblet, din dor, depărtarea
Și-alină durerea când viața se zbate-n necazuri.

O carte nutrește, în spirit, izvor de cultură,
Sădește în oameni nevoia acută de știință
Și crește, în lumea de carte, eterna dorință
De-a ști ce înseamnă să ai, în ce crezi, o măsură.

O carte renaște, pe gânduri, torent de-nțelesuri,
Semantici durate-n milenii de artă trudită,
O lume pe-o zare prin ochii luminii privită,
Cu sensul zidirii-n atâtea zidiri de non-sensuri.

O carte-i recurs la trăiri, la visări, la uimire
În fața cetății cu turnuri din inimi durate,
Cu porți de cuvinte pe munți de tăceri ridicate,
Căci cartea înseamnă în oameni Cuvânt și Iubire.

Un foc etern ce încălzește-n oameni, tandru, vatra,
Un fluviu care urcă, precum vântul, sus, pe munte,
Sudoarea de pe inimi calde, cuta de pe frunte,
O carte durează puterea, ogorul și piatra.

O carte înseamnă atâtea aduceri aminte,
Atâtea proiecte, atâtea dovezi de-mplinire,
Atâtea simboluri, atâtea parfum de iubire,
O carte-i palatul zidit din Iubiri prin Cuvinte.

București, 12 decembrie 2010

NESOMN

Promit solemn c-am să adorm în zori,
Când visele din noapte devin flori,
Când florile din gânduri devin vise
Și noaptea-și uită stelele aprinse...

Și-am să visez ce nu e de visat,
Un gând frumos pe blogul meu postat,
Mesaje cu parfum de uși deschise,
Un film c-un vis care-a ieșit din vise.

Și n-am să fiu real, nici virtual,
Nici prea deschis, dar nici paradoxal,
Ci doar un punct dintr-un ocean de puncte,
Intersectat de amintiri mărunte.

Am să adun monezi din infernal
Și flori de colț din spațiul ideal,
Să cumpăr nemurirea de la viață
Și s-o îngrop în flori de dimineață,

Să am, în somn, un orizont deschis
De gândul bun dintr-un zăvor pe vis
Când timpul se transformă în iubire
Și moartea unei flori în nemurire.

Promit solemn c-am să devin un fan
Pentru tot restul zilelor din an
Și-am să zidesc un strop senin de soare
În steaua mea care în zori răsare.

Iar mâine dimineață, către zori,
Deschid nesomnul c-un buchet de flori
Și-l dăruiesc ideilor din stele
Să-nchidă poarta visurilor mele.

București, 15 decembrie 2010

GÂND PENTRU LUNĂ

Lună, dă-mi o scară de ninsoare
Să te cobor la mine în cămară,
Când ziua bună se va trece-n seară
Și când pe cer va fi apus de soare.

Am să te-ascund de noapțile boeme,
De tot ce-nseamnă-n zori nemărginire
Și-n viața noastră clipă de iubire,
Și-am să te-alint c-o cană de poeme.

De ce îți place să te joci pe cer...
Și-n apa unui lac să te cobori?!
De ce plutești aici, în loc să zbori,
Pe raza unde-atâtea visuri pier?!

Nu vrei să-mi spui, e totuși treaba ta
De vii sau de rămâi acolo, sus, pe cer,
Cu stelele care răsar și pier
Cum piere fulgu-n pătura de nea.

Dar vreau să știu de ce te amăgești
Că ești lumină-aprinsă pe pământ,
Când tu ești stea ce-așteaptă un cuvânt
Să treacă iar în sferele cerești?

Și ce spui tu, acolo, sus, pe vis,
Ascunsă sau ivită printre nori,
Că mii de ani ai vrut ca să cobori
Din cer în pământescul paradis?

De ce plutești între pământ și cer
Și nu te hotărăști să urci mai sus,
Sau să cobori, când soarele-i apus,
La un taifas cu fostul temnicer?

De ce, în plină zi, tu-n cer te-ascunzi,
Și-n temnița luminii te cobori?
De ce accepți să nu răsari în zori
Și-n noapte doar c-o rază pătrunzi?

Știu că ești astru și ai viața ta,
Că soarele-i de zi, iar tu de noapte,
Că invers niciodată nu se poate,
Dar vreau să știu de ce gândești așa?!

Te rog să-mi dai, când vrei, o scară
Să urc la tine, să-ți aduc o carte,
Să te conving să nu mai stai deoparte,
Ci să cobori din lumea ta stelară.

Să vii din nou în ochii ce te-ador,
Să tremuri printre crengi, să povestești
Tăcerea ce prin frunze o șoptești
Iubirilor care trăiesc și dor.

București, 16 decembrie 2010

APUS DE CEAS ÎN GHEAȚA LUMII...

Pe albul de gheață, un ceas ce apune
Aduce aminte de-o seară de-acasă,
De-o ceașcă cu vise, de-o fată frumoasă
Și bate aritmic secunda de lume.

Pe zare, ca visul, se spulberă norul,
Lumina adoarme pe-ntinsuri de gheață,
Copila-și păstrează un mugur de viață
La pieptul iubirii ce-ascunde izvorul.

E liniște rece, pe ceasul cu streșini,
E alb peste lume și lumea-i de gheață
Copila se roagă la sloiul de viață
Și poartă la pieptu-i parfumul din cetini.

E gheață pe lume și lumea-i de gheață
O singură ființă pe-un ceas ce apune
Păstrează la pieptu-i un mugur de lume
Și crede-n izvorul de mugur de viață.

Îl strânge în brațe și frigul-l îndură,
E-o fată frumoasă, din lumea aleasă,
O floare de piatră din lacrimi culeasă
Să picure-n gheață un strop de căldură.

Zăpada-i cât lumea, cămașa-i subțire,
Iar gerul de-afară prin ea se strecoară,
Dar fata-nfloarește prin visul de vară
O floare a vieții, un timp de iubire.

București, 29 decembrie 2010

O FLOARE ȘI-O FEMEIE

S-a încheiat periplul și ești din nou acasă,
Zăpezile au nins cu flori de primăvară,
Sunt veseli porumbeii și cântă iar pe-afară
Și dorul te sărută din cartea de pe masă.

E iarnă grea și gândul mai bate la fereastră,
Iar viscolul ajunge la noi pe-un nor de șoapte,
Se lasă prinse-n gheață stelele din noapte,
Acolo-n depărtarea din lumea lor albastră.

Dar nu contează timpul, tu ești din nou la tine,
Pulsează iarăși tandru viața peste toate,
E primăvară-n casă și-n viață-i plinătate
Și tot ce-a fost frumos tot la frumos revine.

Te mângâie fotoliul, pereții-s calzi, ca tine,
Zâmbește iar vizorul la ușa de intrare,
Iar holul plin de viață acuma mi se pare
Și toate-s minunate, când ești aici cu mine.

Salcâmi-au frunze albe și albă-i toată zarea
Și munții de departe, din lumea de zăpadă,
Vor hăuli în piscuri, când vor dori să vadă
Cât de aproape este în oameni depărtarea.

E plină clipa noastră de flori și de lumină
Și ochiul încăperii la tine lung privește,
În fiecare lucru e-un dor ce te iubește
Și iarăși casa noastră de zarea ta e plină.

Se-arde-n noi o torță din foc și din scânteie
Din amintiri și visuri, din lunga despărțire,
Din pași pierduți pe zare, din doruri și iubire,
În fiecare viață-i un suflet de femeie.

Mă uit atent la tine, vreau să-nțeleg ce-nseamnă
Prezența ta în lucruri, când ești din nou cu ele,
Cum toate-și află rostul, cu bune și cu rele
Când mâna ta le-atinge, când ochii tăi le-ndeamnă,

Cum râde crăciunica, cum re-nflorește crinul,
Cum aerul se lasă purtat de-nfiorare,
Cum totul este iarăși cuprins de sărbătoare,
Cum toată casa noastră își schimbă azi destinul.

E greu să prinzi esența, tu ești un fel de carte,
În care tot se scrie c-un sânge al iubirii
Și se citește-n inimi cu sufletul privirii
Și redescopăr clipa când ai plecat departe...

Sărut pe cuta-ți frunții o lume și-o idee,
Privirea ta-nflorește cea mai frumoasă floare,
Tu ești, la noi, acasă, ce-i pe pământ un soare...
În fiecare casă-i o floare și-o femeie...

București, 30 decembrie 2010

LA POARTA DINSPRE SOARE

La poarta dinspre soare a timpului de visuri,
Aștept să bată gongul momentul de visare;
Sunt alb ca neaua nopții pe stâlpii de ninsoare,
Dar voi porni ca vântul spre noile abisuri.

La start, vor fi planeta și toată omenirea,
Voi slobozi lumina ce zace-n întuneric,
Voi sparge-n dinții iernii un zid mefistofelic
Și voi chema în șoaptă, din nou, la noi, iubirea.

Voi prinde-n centrul lumii noi senzori de mișcare,
Voi pune-n ciberspațiu un rând de santinele,
Voi avansa în unde toți stâlpii de rețele
Și din scânteii voi face postări în Ursa Mare.

Voi fi aici și-acolo, un zbor suit pe vise,
Oceanu-l voi preface în reversări stelare,
Iar irealul lumii în evocări reale
Și voi deschide sortii doar porțile închise.

Voi coase-un fir de soare pe haina-nțelepciunii
Și soarele-l voi trece prin vârful de ac în noapte,
Voi scoate-n văzul vorbei strigările din șoapte,
Voi scrie adevărul pe frontispiciul lumii...

Dar lumea e ca lumea, nu-i pasă de uitare,
Și nici de adevăruri sau de trăiri nu-i pasă.
E singură planeta în fiecare casă,
Iar ce-i frumos în viață din viața sa răsare.

N-am cum să-nchid în ghețuri, din libertate, vântul,
El va sui pe creste și va zbura spre zare,
Va mângâia culoarea din fiecare floare,
Sau va stârni furtuna și pustii pământul.

Dar cred că gândul lumii se va gândi la viață,
Că oamenii vor face o zi din miez de noapte,
Că vor sfinți lumina din Noul An ce bate
La porțile iubirii, în orice sloi de gheață.

Un foc de artificii, un bal, o dimineață,
Un ger de plină iarnă, un clocot de zăpadă,
Un cer cu ochi de stele ce vor, prin nopți, să vadă
Ce-nseamnă pe pământ un colțișor de viață.

Miracol al trăirii în lumea muritoare
Și oameni muritori ce trec în nemurire,
Durare ce se cerne, prin lacrimi, în iubire
Și-n zori, din gerul nopții, un soare cald răsare...

București, 1 ianuarie 2011

CREZUL EMINESCU

Ai trecut atunci cuvântul prin portaluri de aramă
Și-ai lăsat izvoare limpezi de poeme cât cuprinsul,
Fiecare colț de țară știe Doina, știe plânsul,
Știe lacrima durerii dintr-un crez ce se destramă...

Toate gândurile noastre se-ntâlnesc pe-un dor de carte,
Eminescu-ai scris în frunze teiul tău din tinerețe,
Îl aud foșnind pe ramuri ca o undă de tristețe
De pe lacul plin de nuferi ce plutesc pe frunze moarte.

Îmi e dor de o poveste cu-împărați din alte timpuri,
Feți frumoși ce pun la cale nunți de aur peste vreme,
Cărți cu file-ngălbenite de pe rafturi cu poeme,
Prinți cu suflete bogate ce-nfloresc în anotimpuri...

...Astăzi nu mai e posibil să vezi lumea cea reală,
Altă lume crește-n baruri, în orașe și la sate,
Oamenii se iau la harță cu povești demult uitate
Și trăiesc ca o meduză, într-o lume virtuală.

Fug Românii triști prin lume să câștige-un colț de pâine,
Grâul nostru ni se vinde prin trei trepte de vânzare,
Cei ce-l cumpără pe gratis ni-l revând pe-o sumă mare,
Cresc bogații ca rugina, noi trăim de azi pe mâine.

Vremea noastră nu-i ca apa, nici ca dorul, nici ca gândul,
Nici nu curge, nici nu trece, însă doare și apasă
Peste sufletul durerii condamnat la el acasă
Să culeagă disperarea dintr-un nor ce-alungă vântul.

Cerul vânat, fără ploaie, fără tunet, fără soare,
Lasă doar pe geana lumii ochiu-nchis de-ntunecime,
Mor luceferii pe vatră, sufocați de mortăciune
Și răsar din nou ciulinii pe câmpia roditoare.

Versul tău nu mai răsună, sunt la modă târgoveții,
Astăzi bate toaca morții prin manualul de citire,
Demnitarii-învață imnuri ce se cântă-n cimitire,
Moare viața lumii noastre pe ogorul trist al vieții.

Cred că pot culege voturi dacă rag un vers din tine,
Râd ca tâmpii pe ecrane și se cred aleșii sorții,
Se scâlămbăie la viață, reformează poarta morții,
Distrug tot ce mai există și ne spun c-așa e bine.

Tu, poet al nemuririi, știi prea bine ce se-ntâmplă,
Te-au făcut nebun pe tine, i-au asasinat pe alții,
Și-au ucis smintiți părinții, și-au supus la cazne frații,
Au adus din nou în țară vremea cu pistolu-n tâmplă.

Eminescule, revino, toată lumea te așteaptă,
Chiar și cei ce cred că astăzi vremea ta nu mai există
Văd că sufletul din oameni se strănută-ntr-o batistă
Și se-aruncă la gunoaie ca o piersică răcoaptă...

Azi, din nou, aș vrea ca lumea să mai creadă-n fericire,
Să cultive grâu de-al nostru și un nuc în miez de vie,
Să culeagă din izvoare picături de apă vie,
Să citească-n pragul serii versuri calde de iubire.

București, 15 ianuarie 2011

PLECARE

Ar trebui să prindem pe flăcări flori de gheață
Și-n ape reci s-aprindem un foc din uragane,
Să ardă-n văzul vremii, pustiul din oceane,
Ce crește din adâncuri, un alt pustiul viață.

Ar trebui să scoatem din gânduri piatră seacă
S-o punem temelie la un izvor fierbinte,
Fântâni ce trec în ciuturi nevoia de cuvinte
A celui care vine, a celui care pleacă.

Să afle toată lumea că viața-i doar o carte
Cu file-ngălbenite ce le sărută vântul,
Cu oameni ce blestemă și cerul și pământul
Și muguri seci din ramuri ce cresc în frunze moarte.

Să ardă focul apa și apa-n foc să cadă,
Și norii să culeagă prin ploi un strop de soare,
Și pe pământ o ploaie din frunze căzătoare,
Iar omul să-nțeleagă ce nu-i e dat să vadă...

E greu să urci pietroiul pe muntele din tine,
Când apa arde-n soare și piscu-i sloi de gheață,
Când soarele apune în zori pe dimineață
Și noaptea se strecoară în noaptea care vine.

Când stâncile-s de gheață și gheața-i de cuvinte,
Nu poți să scoți zăpada din albul ei cel rece,
Nici timpul care vine din timpul care trece,
Nici adevărul vieții din viața care minte.

Dar viața care minte e-n noi adevărată,
Există ca speranța, ca gândul sau cuvântul,
Ce cerul, ca lumina, ca dorul, ca pământul...,
Din ea rămâne clipa de clipe murmurată...

...Și focul care cheamă, și dorul care doare,
Și apa care curge, și piatra care-i piatră,
Și focul care arde ca orice foc, pe vatră,
O inima rănită, un sloi adus de-un soare...

Rămâne doar ideea ce crește-n uragane,
Ciclone de ape tulburi din doruri ne-implinite
Și doruri primenite din ape ostenite
Ce poartă visul lumii în larguri de oceane.

În fiecare viață e-un dor ce n-o să treacă,
În dorul ce nu trece se află-un loc de bine...
În lumea care pleacă e-o lume care vine,
În fiecare zare, rămâne cel ce pleacă...

București, 6 februarie 2011

O LUME CARE MOARE

C-un bir pe gând guvernul din nou ne-împovărează,
Doar el și numai el mai știe ce e bine,
Noi suntem numai oameni, lipsiți de viziune
Și nu-nțelegem mâna care prin ei veghează.

Ce proști sunt azi românii când îi așteaptă mierea!
Ei se gândesc la țară, dar țara-i unde-i bine,
Mai cred în rubedenii, în vise, în rușine
Și n-au aflat că-n viață contează doar puterea...

...Așa gândesc aleșii cu brend de prinți iluștrii,
Cu haine cumpărate din magazine fine,
Cu aere de lideri ce-au fost prin țări străine,
Cu bani trudiți la șaibă de tații lor miniștri.

Se fură-n Parlament se face târg cu plenul,
Se scriu la ordonanțe, guvernul-i peste tot,
În țara asta plânsă, doar guvernanții pot,
Ei ne scurtează viața, ei ne zidesc infernul.

Un prost pe post de prost ne-a spus c-aliotmanul
Cohortei de-mbuibați și de stăpâni pe voturi
Nu poate-acum să se împiedice de cioturi
Când breasla lor de hoți e-un hoț ce fură banul.

Îl fură pentru bănci și pentru ei, ca frații,
Prin cămătarii lumii, cu sluj și cu dobândă,
Iar țara ce-n pustiul sorții o scufundă
Se mistuie pe-un rug aprins, prin ei, de alții.

Guvernul arogant, prin inși soioși la minte,
Ne spune doar că suntem pe veci datori cu viața,
Că vom trăi mai bine, cum ne dictează piața...
Noi mergem, tot mai sigur, mai singuri în morminte.

Profesorii din școli, în ochii lor, n-au clasă,
Se strâng ca proștii-n clanuri și înrobesc guvernul,
Ei nu-și dau seama, astăzi, cum se alege trenul,
Când FMI-ul spune, iar lor de ei pasă.

Nici doctorii nu-s astăzi vreo clasă mai cu stare,
Spitale sunt prea multe, bolnavii se răsfată,
Iar ei, mediciniștii, de vor o altă viață,
Pot să de ducă naibii, oriunde, lumea-i mare!

Și minele-s prea multe, nu-i criză de cărbune
Și-oricum, de-acum, guvernul îl cumpără de-afară,
Minerii, toți ca unul, vor trebui să piară
Sunt vinovați de toate, de rele și de bune.

De-armată nu-i nevoie, că nu mai sunt războaie,
Armata-i talpa groasă, să piară ofițerii,
Iar baza ei cea nouă o pun subofițerii
Și oamenii politici ce cred în vis de paie...

Ei vor să vadă astăzi cum crește-n toți infernul
Și fac din generali un grad de târg cu gloata.
Îl dau la orișicine, cum îi inspiră roata,
Alviță pentru inșii care iubesc guvernul.

Armata nu-i ca colbul care, prin ei, răsare,
O țară umilită, săracă și vândută,
Valoarea ei guvernul o face nevăzută
Și-o vinde pe o idee de noapte-nrobitoare...

...E mult prea-plin infernul de-ambii iluzorii,
Se caută himere ce-au fost cândva salarii
În secolul de-arhive prea devastat de carii,
Să cenzureze pensii pe file de istorii...

Scenarii schizofrene de guvernări barbare
Și oameni care mor, uciși de minți tembele,
Și alte mii de oameni ce caută-n surcele
Un mugur care astăzi e un copac ce moare.

Slugoi la-mpărăția ce-n țară-i o durere,
Guvern adus cu japca la cârma națiunii,
Dezbină și distruge, în numele minciunii...
Puterea nu-i ca viața, puterea-i doar putere...

...Privesc la o femeie ce poate-ar fi frumoasă,
Mă doare-n ea privirea ce face cale-ntoarsă...
În ochii ei ca crinul, se oglindește-o farsă
Ce-n orbu-i din lumină e-o noapte-întunecoasă.

O jalnică pudoare-i zâmbește cu candoare,
Privește salvamarii, surâde la gondole,
Se pierde în oceanul cu valuri și busole
Și crede că frumosul înseamnă patinoare...

Îmi pare o regină căzută de pe lună,
Încearcă pământeni pe cai și biciclete,
Se bucură de floarea crescută-n eprubete
Și crede că în viață doar ea-i o șansă bună.

Îi place să surâdă din frunza neculeasă,
Doar are ministerul „Turism și dezvoltare”,
Suit pe centrul țării ca un cucui ce doare...
Ne-a fericit guvernul c-un moft de ministreasă...

...Mă doare adevărul când văd murind o floare,
Cum viața schimbă omul, cum pierе-n foc scânteia,
Cum se transformă lumea, cum moare-n ea femeia
Cum o femeie-floare devine... sunătoare...

Mă simt bătrân și singur, alerg pe strada mare
Un maraton rupestru ce-nseamnă frunze moarte,
Mai scriu cu plânsul vremii o pagină de carte...
În fiecare viață, e-o lume care moare...

București, 9 februarie 2011

MIREASĂ C-UN VOAL DINTR-O RAZĂ FIERBINTE DE SOARE

Acolo, departe, unde renaște și moare-o lumină,
E dulce speranța și-i plină de doruri gândirea,
Începe să ardă, pe-o rază de soare, iubirea,
Tresare, pe-o plajă din visul de zbor, fericirea
Iar pașii te poartă spre floarea de vis din grădină.

Mireasă cu voal dintr-o rază fierbinte de soare,
Un val de lumină pe-un drum de luceferi pe ape,
Iar marea-i de-acuma cu tine, atât de aproape,
O simți ca privirea ce crește ca visul sub pleoape
Culoarea-nserării din lumi de lumini trecătoare...

Va trece și clipa ca doru-n amurgul ce moare
Și tu vei fi iarăși cu pașii de vise pe-o plajă
O fată frumoasă sedusă de-un dor și de-o vrajă
La poarta la care se schimbă o ultimă strajă
Mireasă c-un voal dintr-o rază fierbinte de soare...

București, 9 februarie 2011

NU RUPETI FLORILE

Nu rupeți florile din lume,
Căci lumea moare fără floare,
Cum ziua pierе fără soare
Și omul singur fără nume.

Nu rupeți florile din soare
Și nici lumina din culoare,
Când nu e soare, floarea moare,
Căci însuși soarele-i o floare.

Nu rupeți florile din viață,
Căci viața însăși este-o floare
Din gând, lumină și culoare,
Din soare, apă și verdeață.

Nu rupeți florile din vise.
Căci floare-înseamnă împlinire,
Candoare, lacrimă, iubire,
Speranțe-n suflet reaprinse.

Nu rupeți flori din bucurie
Și nici petale din tristețe,
Căci florile aduc noblețe
Și clipe dragi din veșnicie.

Nu rupeți florile din glastră,
Nici macii limpezi din câmpie,
Noi suntem flori din veșnicie,
Iar floarea-i însăși viața noastră.

Nu rupeți flori din amintire,
Nici flori de gheață din uitare,
În orice om, trăiește-o floare
Și-n orice floare-i o iubire.

Nu rupeți flori de pe morminte,
Prin ele morții văd culoarea
Și simt prin lacrimi înălțarea
Spre cerul lor din oseminte...

Nu rupeți flori din pagini sfinte
Și nu lăsați pustiu Pământul,
Nu-ndepărtați din flori Cuvântul,
Căci florile-înfloresc cuvinte...

București, 19 februarie 2011

DOAR CE-I LIBER E FRUMOS

Nu ascunde ce-i frumos,
Nici vederii nu-l lăsa,
Ochiului nu-i va păsa
Doar de chipul arătos...

De vrei tot ce e frumos,
Și-ai să crezi că vei avea
Tot ce tu din noi vei vrea,
Ai s-ajungi un păcătos.

Ce-i frumos nu-i job mănos,
Nu e nici averea ta
Și nu-l poți multiplica...
Ce-i frumos nu-i de folos.

Ce-i frumos nu-i mincinos,
Nu-i nici bani, nici bogăție,
Nici măcar ce-ți place ție...
Ce-i frumos e doar frumos.

Nu urî ce e frumos,
Nu spera că vei putea
Să faci tu din el ce-ai vrea,
Să-l transformi în tenebros.

Și nu fii așa fălos,
Într-o zi vei regreta
Că n-ai vrut, în viața ta,
Să-nțelegi ce e frumos...

Nu chiar tot ce-i arătos,
Colorat și plin de fițe
Și țesut în mii de ițe
E în sine și frumos.

Ce-i frumos nu-i nici soios
Pus cu furca, la chindie,
Cât mai mult în car să fie...
Ce-i prea mult nu e frumos...

Dar nici cel căzut pe jos,
Beat de sine și de lume,
Fără bani și fără nume,
Nu-i model de om frumos...

Ce-i frumos e luminos,
Iar lumina sa din sine
E-un dar pentru oricine...
Tot frumosu-i generos.

N-o să ai nici un folos,
Dacă nu ajungi cu gândul
Să-nțelegi profund cuvântul
Ce exprimă ce-i frumos.

Tot frumosul e frumos
Pentru omul care știe
Să trăiască-n armonie
Și să fie bucuros.

Să trudească sănătos,
Să respire-n voie vântul,
Să îmbrace-n flori pământul,
Să respecte ce-i frumos...

Tot frumosu-i generos,
Ce-i frumos nu-i de vânzare,
Nici pus veșnic la păstrare,
Nici uitat în vreo-închisoare...
Doar ce-i liber e frumos.

București, 24 februarie 2011

FLOARE ALBĂ

Răsari ca o poveste din tăceri,
Ca ploaia care bate în fereastră,
Ca primul soare sfânt din viața noastră
Pe care nu-l mai afli nicăieri.

Firavă, ca o floare de nisip
Prin arșița crescută din Sahară
De-o rază care mângâie, de-afară,
Prin părul lung, angelicul tău chip!

Ai rochia lipită de picior
Și ploaia te sărută-n briliante,
Sub pasul tău cresc mii de diamante
Și-n ele strălucește un izvor.

Privind în jos, pe vârf, te-nalți și zbori
Ca pasărea luminii din poveste,
Ca vântul care tremură pe creste
Și crește-n visul tău, din flori, flori.

Ești suplă ca o trestie pe lac,
Și liberă ca pasărea măiastră,
Ca floare care crește, sus, pe creastă
O lume a iubirilor ce tac.

Te sprijini doar pe-un fir uscat de nor,
Și crești pe verticală o suire,
Ești lină ca un cântec de iubire
Și dreaptă ca un gând înrobitor.

Răsari ca o culoare-n dimineți,
Când noaptea se transformă-n zi senină,
Când sufletul se umple de lumină
Și crești ca o minune peste vieți.

E primăvară iarăși pe pământ,
Ca pasul tău ușor, de dansatoare,
Frumoasă stea ce crești în noi o floare,
În dansul alb pe Gând și pe Cuvânt

Te văd un ghiocel printre zăpezi,
Un strop de gând într-un ocean de stele
Frumoasă ca sclipirile din ele,
O floare albă, ninsă prin livezi...

București, 27 februarie 2011

SĂ NU-ÎNCERCI MAREA C-UN DEGET DE CER

Să nu-încerci marea c-un deget de vis,
Căci marea nu-i visul ce vine din larg,
Nici flamura albă, în zori, la catarg,
Ci poarta de vise ce-n vis s-a deschis...

Să nu-încerci marea cu chip de oglinzi,
Oglinda din mare e-o spumă de val
Ce-aduce visarea din larguri la mal
Când chipul oglinzii prin mare-l deschizi.

Să nu-încerci marea c-un deget de dor,
Iubirea albastră e mare și cer,
Un spațiu în care visările pier,
Căci marea iubirii e doar un pridvor.

Să nu încerci marea c-un deget de cer
Când cerul coboară lumina din zori
Și harul luminii se trece în flori,
Căci marea iubirii e doar un mister.

București, 27 februarie 2011

HAR

În vin există adevărul,
Sau poate doar un strop din el,
Un fel Bachus mititel
Ce ține-n sân la el misterul.

În cărți, există doar cuvinte
Pe care-n vin le poți crea,
Și tot aici le poți vedea,
Căci vinurile-s lucruri sfinte.

Un vin e primul premiant...
În vinul bun trăiește-un har...
Încearcă numai un pahar...
Și-n zori vei deveni savant.

București, 27 februarie 2011

DRUMURI

Drumuri pământene, în serpentine calde, venite din istorie
Drumuri suspendate, prezente, ca într-o carte iluzorie,
Iar mâine, poate, drumuri virtuale pe culoare
Modelate pe calculatoare,
Cu... teleportoare.

Pe vremea mea, mergeam cu cercul,
Pe vremea lor, cu anvelopa,
Acum, când vine Europa,
Vom merge doar cu ce vrea... melcul.

București, 27 februarie 2011

LOGICĂ

Drumul spre paradis trece totdeauna pe un pod de lemn,
Paradisul drumurilor lungi trece prin infern,
Clipa e doar pasul sensului etern,
Sensul e doar harul omului modern
Harul e doar urma de însemn
Pe ultimul îndemn
Solemn.

București, 27 februarie 2011

PREȚ

Flori pe sâni și flori pe frunte,
Și mărgelile înflorite,
Și privirile-însorite...
Cine știe să le-asculte
Va-nțelege foarte multe,
Va visa la lucruri sfinte,
Dar va pierde prin cuvinte,
Fiindcă n-a-nțeles ideea
Cât de scumpă e femeia...

București, 27 februarie 2011

O FLOARE

O floare cu parfum în doi
E tot ce poate face-o floare
Din noi, din toți, din fiecare,
Dar mai ales din amândoi.

OGLINDA

Ce tristă este-oglinda câteodată,
Când vrei să vezi în ea ce nu se vede,
Sau doar să crezi că încă mai poți crede
Ce n-ai crezut c-ai crede vreodată!

Ce vezi acolo-i poate-o clipă sumbră,
Sau o lumină care stinge-un soare
Pe chipul tău prea plin de supărare,
Precum o stea ce-ți face noaptea umbră...

...E steaua ta sau doar o stea din ceruri,
Între atâtea și atâtea stele,
Și-ai vrea s-aduni oglinzile din ele
Ce cresc în vis, prin nopți, zăpezi și geruri,

Ce-aprind un foc ce nu se poate-aprinde,
Ce-aduc un aisberg pe un vârf de munte
Și-un albatros pe-o înghesuită punte,
Sau vând un dor ce nu se poate vinde.

Oglinda-i doar o filă de poveste
Pe care tu o crezi c-ar fi reală,
În lumea ta rămasă ideală...
Azi este-aici și mâine nu mai este...

Oglinda-i doar un prag ce te oprește,
Atunci când vrei, prin ea, să treci prin tine,
Să vezi cum ești când nu mai crezi în bine,
Când te-ndoiești de cel ce te iubește...

Când ce ai trist pe suflet n-ai cui spune,
Când te cuprinde dorul de plecare
Și gândurile-s toate la strâmtoare
Ai vrea să vezi în ea înțelepciune.

Oglinda-i doar o axă ideală,
Dintr-un model perfect de simetrie,
Ce-ți spune doar ce vede, nu ce știe,
Când vrei, prin el, să ieși din îndoială.

Oglinda-i-poate-un adevăr ce doare...
Ai vrea s-o înnegrești ca un tăciune,
Căci una-n lume vede și-alta spune,
Pe-un chip frumos, cuprins de supărare.

București, 5 martie 2011

SUNT MARATONUL TĂU, FRUMOASĂ PRIMĂVARĂ

E ziua ta, o zi cu flori de primăvară,
E încă ger în zori și soarele-i cu dinți,
Iar pașii mei sunt iarăși limpezi și cumiști
Ca vântul care trece pe frunți, în prag de seară.

Alerg mereu pe nori, nu caut vreo oprire,
Tu strălucești intens, ești un sărut pe soare
Sau poate doar o stea acolo-n depărtare,
Iar maratonul meu, e buna ta vestire.

Căci viața mea-i demult un maraton spre tine,
Mă tot gândesc la muguri, te știu de când mă știu,
Alerg mereu prin ramuri, când dorul mi-i pustiu
Și-n fiecare zori, tu înflorești în mine.

Eu sunt copacul tău, eterna ta chemare,
Un purtător de gând, un mesager de flamuri,
Port chipul tău frumos în frunze și pe ramuri
Și-aprind cu el în zori un răsărit de soare...

Te simt, acum, în vânt, parfum de orhidee,
Te însoțesc în seri, în nopți, în dimineți,
Ești seva care crește-n oameni flori pe vieți,
Esență-a unui mit de magică Femeie.

Alerg... Un sol la țarm, din mările cu valuri,
Corabie pe-un dor, cu pânze ridicate,
Ce-aduce gândul bun din zări îndepărtate,
O lume de iubiri, de flori, de idealuri.

Sunt maratonul tău și vin din miez de țară,
Vestesc chemarea ierbii și-a florilor din zori,
Ce înfloresc lumina în sfinte sărbători,
Femeie minunată, frumoasă Primăvară!

București, 8 martie 2011

STEAUA DE VEGHE

Coboară norii-n valuri, pe piscuri de oceane,
Și suie-n țărături limpezi, prin apele din mare,
Se-aprind, târziu, pe ruguri, toți anii din uitare,
Și-adorm câmpia lumii în liniști riverane.

N-am nici un rost în gânduri, m-ascund de gând prin viață,
Pe drumurile repezi, mă cheamă-un dor de lume,
Ajung târziu acasă, când nu mai am ce-mi spune
Și-n miez adânc de noapte, zidesc o dimineață.

Îmi fac din zbor răscruce și mi-l sărut pe frunte,
Aștept să treacă clipa prin poarta din durată,
Îmi iau nemărginirea din ce-am pierdut odată,
Din steaua mea albastră, cobor pe-un vârf de munte.

Aprind, prin geana nopții, în vis, o galaxie,
Mă torc, prin focul sacru, în lumi neparalele
Și nu știu dacă mâine voi fi un cer cu stele
Sau doar o amintire din ce n-a fost să fie...

...Tot ce se trece-n apă a fost cândva de piatră
Și piatra suie-n piatră fântânile din soare,
Pe frunțile de gheață curg râuri de sudoare,
Tot ce îngheață-n suflet a ars cândva pe-o vatră.

Arunc, pe cerul nopții, o ultimă privire,
În galaxii se-aprinde o nouă stea polară,
Se sting, pe rând, în oameni, luminile de-afară
Și arde-n veghea vieții doar steaua de iubire.

București, 13 martie 2011

AMURG ÎNFLORIT

Când mugurul pe ramuri a murit,
Mie frig de orice gând din viața noastră,
De floarea care tremură-n fereastră,
Când gerul iernii-n noi a încolțit.

Las timpul să adoarmă ostenit...
De-atâta umblet pe cărări uitate,
Am și uitat de-n nopțile visate
A fost coșmar sau somn neconținut...

Adorm în gând și mă trezesc în somn,
Sunt viu ca o celulă muritoare,
Etern ca o secundă trecătoare,
Un cerșetor cu aere de domn.

Adun din vânt sclipirile de har,
Ard miezul nopții într-un arc voltaic,
Ung un prelat dintr-un fanatic laic
Și-aprind la țărături ultimul meu far.

Sunt jalnic demiurg pe-un dor uitat,
Fac zi-lumină dintr-un miez de noapte,
Din țipăt Țes un univers de șoapte,
Și umplu iar oceanul ce-a secăt.

Mă pierd printre repere de demult,
Sunt asimetric ca un drum de țară,
Stabil precum nisipul de Sahară
Și-ncrezător în vântul ce-l ascult...

Sunt singur ca un val într-un ocean
Și nu știu ce viteză voi atinge
Nici locu-n care singur voi ajunge
Când mă voi sparge de vreun țarm viran.

N-am nici un crez, mă simt complet uitat,
Sunt doar idei, vânt, pământ și apă
Și, poate-n viață, ultima etapă,
Când un amurg, prin nopți, s-a luminat...

...Când ramura din muguri va rodi
Și timpul se va trece în uitare,
Iar norii vor fi niși de depărtare,
Amurgul printre stele va-nflori.

Voi crește-un drum pe-un prag de Univers,
Când cerul nopții va fi plin de stele,
Voi semăna luminile din ele
În fiecare gând și-n fiecare vers.

București, 27 martie 2011

TREZEȘTE-TE, ROMÂNE!

Când aroganța n-are vreo măsură
Și tot ce-i imposibil, azi, se poate,
Când ziua bună se preface-n noapte
Și-aleșii sunt pe post de cască-gură,

Când hoții își dau coate prin palate
Și pier savanții-n oala cu fecale,
Când mor școli și se închid spitale,
Iar statul pune taxe peste toate,

Când dreptul sacru la-nvățat de carte
Devine lux pentru o-întreagă țară,
Când oamenii se-adăpostesc pe-afară,
Și șansa lor se află-n altă parte,

Când vinzi pământul, pe-un dolar, la altul
Și-n casa ta e-un lux să devii slugă,
Când ți-au lăsat doar calea către rugă
Și din biserici să implori Înaltul,

Când sufletul te doare pentru țară,
Iar guvernanții vând pe clipuri imnul,
Când ești forțat să uiți patriotismul
Și patria-i de-acuma o ocară,

Când nu mai ai petrol, ogor și sare,
Că tot ți-au luat, și n-ai primit vreo plată,
Când ești sărac cum n-ai mai fost vreodată
Și bate vântul foamei prin hambare,

Când grâu aveai cât să hrănești o lume,
Dar nu-l mai ai, că l-a cuprins neghina,
Când ți-au fost luate câmpul și grădina
Și tu importi azi carne și legume,

Când s-a vândut ce nu e de vânzare,
Subsol, pământ, industrie, vapoare,
Puterea de a naviga pe mare
Și ți se spune că ești orb în soare,

Când tot ce-n țară, azi, se construiește,
Sunt doar palate pentru hoții lumii,
Biserici pentru clipa rugăciunii
Prin care omul simplu mai trăiește,

Când n-ai de-ales decât să speri că-n viață
Se va-ntâmpla vreodată o minune,
Și-un drum pavat de sfinți cu gânduri bune
Va strânge pe-un mosor un cap de ață,

Când noua lege este doar sfidare
A tot ce-nseamnă lege și dreptate,
Când ceasul morții bate, în cetate,
Sfârșitul nostru-n sfintele hotare,

Treziți-vă, Români, din adormire,
Și nu lăsați să piară neamul nostru
În hăurile proiectate de un monstru
Și-aduceți iar în suflete iubire!

Române, nu mai ai decât o coasă,
Să tai cu ea o iarbă rea ce crește
În curtea ta și care-ți amintește
De vremea când trudeai la tine-acasă!

Căci casa ta e unică în lume
E casa-n care crește o mușcată,
E casa ta cu prispă și corlată
Și, pentru ea, trezește-te, Române!

București, 11 aprilie 2011

IDEE

Nu poți ajunge-n cer mergând cu carul,
Căci boii lumii nu sunt zburătoare,
Ei sunt aici doar ființe truditore
Și de cărat pământul și amarul.

Nu poți ajunge-n rai cu gânduri bune,
Ascunse-n tâlhării de drumul mare,
Ca noaptea care arde-n lumânare
Un soare ce răsare când apune.

Nu poți ajunge-n zori cu visul nopții,
În pragul zilei, orice vis dispare
Ca noaptea ce se trece în uitare,
Când soarele sărută geana porții.

Nu poți fi mort când încă ești în viață,
Nici cer senin, când ai uitat că norul
E doar oceanul care-și stinge zborul
În focul sacru izvorât din gheață.

București, 15 aprilie 2011

CASA CE TE-ALUNGĂ DE ACASĂ

O casă ce te-alungă de acasă
E plină ochi de gol și de durere,
Ca vorba care trece în tăcere
Când sufletul durerii te apasă.

O casă ce te-alungă de acasă,
Din casa ta la altu-înstrăinată,
E-o casă din iubire alungată
De-acel ce n-a avut nicicând o casă.

O casă ce te-alungă de acasă,
Din lumea ta, din gândul tău, din viața ta,
Din tot ce-a fost, din tot ce va urma,
E-o casă care nu mai are casă.

O casă ce te-alungă de acasă
Și ușa ți-o închide în tăcere
E-o casă care moare de durere,
Ca pasărea rănită-n grâu de-o coasă.

O casă ce te-alungă de acasă,
De-a fost vreodată-n viață casa ta,
Va trece-n timp, dar nu te va uita
Și va muri cu dorul tău de casă.

O casă ce te-alungă de acasă,
Din casa ta, din viața ta, din țara ta
Va fi, pe cer, o stea ce va cădea
Și-n locul ei nu va mai fi vreo casă.

Dar casa ce te-alungă de acasă
Nu este ea, ci cel ce ți-a furat-o,
Îți râde-n nas și-ți spune c-ai cedat-o,
La voia lui, deci nu mai ai vreo casă.

Când casa ta din suflet nu mai este
Și totul s-a schimbat ca vântul vieții,
Ca marea ce orbește-n ochiul ceții,
Se stinge-n noi o magică poveste.

București, 15 aprilie 2011

IUBIREA NU SE SPUNE, SE TRĂIEȘTE

A te iubi nu-nseamnă doar o floare
Pe care-o rup ca să ți-o dărui ție,
Nici să-ți ofer o casă și-o moșie,
Nici să-ți aduc tot globul la picioare.

A te iubi nu-nseamnă doar cuvântul
Pe care unii-l spun cu-nflăcărare,
Căci „Te iubesc” nu-i focul fără soare,
Ce arde-n inimi cerul și pământul.

A te iubi nu-nseamnă-a-ți plânge plânsul,
A-ți face un capriciu sau o toană,
Iubirea nu-i balsamul pentru rană,
Nici frunza-n vânt, pe care-o duce vântul...

A te iubi nu-nseamnă a ți-o spune,
Pe ploaie, pe furtună, pe ninsoare,
Și nici a scrie „Te iubesc!” pe soare,
Căci soarele răsare și apune...

A te iubi înseamnă-a fi cu tine,
În fiecare dor și-n fiecare clipă,
Când n-ai nimic, dar și când faci risipă,
Și când ți-e greu, dar și când ți-este bine.

A te iubi înseamnă-a-ți fi, în viață,
Așa cum sunt și cum îmi este firea.
Esența mea normală e iubirea,
Mosorul ce există doar prin ață.

Înseamnă a fi așa rezistentă
La orice șoc, la vântul care bate,
Înseamnă a fi turnul din cetate,
Pe orice timp, în veghe permanentă.

A te iubi înseamnă a fi gândul,
Al tău și-al meu, al nostru, împreună,
Ce-n viață și-n idee se adună,
Ca ploaia care mângâie pământul...

Iubirea nu-i doar un contract cu viața,
Nici viață obsedată de-o idee,
Iubirea-i un bărbat și o femeie
În roua ce sărută dimineața.

Iubirea nu-i cuvântul și parfumul
Ce-aduc în oameni dor și bucurie,
Iubirea-i demiurgul care știe
Din doi să facă totdeauna unul.

Iubirea-i o imensă fericire,
Iar existența ei esențială
Exprimă-n oameni starea lor normală
Căci omul, în esență, e iubire.

Iubirea nu-i final dintr-o poveste,
Ci sens al vieții pentru omenire,
Durere, bucurie, fericire...
Iubirea nu se spune, se trăiește.

București, 16 aprilie 2011

OCHII MEI

Ochii mei sunt raza mea de soare,
Cu ei mă luminez de dimineată,
Când soarele răsare peste viață
Și viața lumii-i plină de culoare.

Ochii mei sunt zborul meu spre lume,
Cu ei văd cerul care-mi intră-n casă
Când dorul de luceferi mă apasă
Și soarele pe geana mea apune.

Timpu meu, prin ochii mei, trăiește
Secunda lumii ca pe-un strop de rouă,
Și-i cresc culoarea care-n lacrimi plouă
Oceanul ce la țărni se prăbușește

Gândul meu, prin ochii mei, privește
Lumina din adâncuri liniștite,
Tăcerea din cuvinte chibzuite
Și viața celui ce-n cuvânt trăiește.

Crezul meu, prin ochii mei, cunoaște
Un orizont de-adâncă înălțare,
Ce șterge ziua petele din soare
Și-n noapte raza soarelui renaște.

Dorul meu, prin ochii mei alege,
Oglinda din fântâna adormită,
Splendoarea dintr-o lume liniștită,
Ca steaua nopții taina să-și dezlege.

Ochiul meu e limpede ca vântul
Când ploaia l-a spălat de nori cu soare
Și zarea l-a-însorit, în depărtare,
Cu lacrima ce-a-înnobilat cuvântul.

Ochii mei sunt viața mea cu soare,
Din timpul de trăire în lumină,
Din floarea care crește în grădină
Un vis frumos, în zi de sărbătoare.

Ochii mei sunt poarta mea din lume,
Chemare vastă și nemărginită,
Deschisă ca o cale nesfârșită,
Dar văd cu ei ce sufletul îmi spune.

Spațiul meu e lumea mea frumoasă,
Din ochii mei lăsați reper pe viață,
Ca roua pe-un sărut de dimineață...
Cu ei trăiesc în oaza mea de-acasă...

Ochii mei sunt sufletul ce vede
O casă, o livadă, o grădină,
O prispă, o-însurare, o lumină
Și-o lume care-n ochii lumii crede.

București, 12 mai 2011

OCHIUL MĂRII

De ce pana mea rescrie, printre pietre, drumul greu?
De ce zac la țărmlul mării gândurile-mi sfârtocate
De iluzia că valul, sus, pe crestele-înpumate,
Cară, ca Sisif, o piatră ce se afundă-n visul meu?

De ce scriu cu piatră seacă apa mărilor albastre?
De ce pietrele-s ca vântul, pline ochi de goliciune?
De ce tac Sisifii lumii când atâtea au a spune?
De ce dorm pustii, la țărmluri, toate gândurile noastre?

De ce marea se ferește de pietroaiele imunde?
De ce pana le cuprinde și le lasă-n voia sortii
Pe un țărml uitat de viață și rămas în plata morții,
Unde timpul n-are vreme și durata nu pătrunde?

De ce valurile mării printre pietre se sfârâmă?
De ce soarele apune când e vremea să răsară
Și să ardă valul vremii cu lumina lui solară?
De ce apa printre pietre nu dorește să rămână?

De ce piatra-i piatră seacă pe-un ocean cu-atâta apă?
De ce pana scrie-n piatră cu cerneluri pietruite
Rânduri pline de lumină printre pietre rostuite?
De ce marea doar la pietre se închină și se-adapă?

Ochiul mării face-n piatră piatra timpului să treacă,
Pana care scrie-n piatră piatra dorului de mare
Și, orbit de-atâta piatră, ia din razele solare
Harul de a dura izvoare pe un țărml de piatră seacă.

București, 12 mai 2011

DESCHIȘI FĂRĂ DE PLEOAPE

Doar ochii plini de noapte mai văd ce ne desparte
Pe-un stol de gânduri bune crescute pe maidane,
În timp ce ochii zilei din valuri de oceane
Mai văd doar depărtarea din tot ce-a fost departe.

S-au luminat cu umbre, s-au șprenguit cu soare,
Cu dinți de lună plină, au dărdăit în noapte
Și s-au hrănit cu seva cuvintelor din șoapte
Când au rămas aproape, orbiți de depărtare.

S-au luat în colți cu timpul, numit de ei durată,
Iar timpul i-a lăsat să stingă-n noapte luna,
Au curs pe fluvii ape, au slobozit furtuna
Și s-au orbit cu clipa din timpul ei furată.

S-au nemișcat în valuri, s-au prigonit în vânturi
Au plâns pe vise lacrimi, au stors din lacrimi plânsul,
Au ars pe viață ruguri, pe creste-au prins cuprinsul,
S-au ridicat ca omul care-a căzut pe gânduri.

S-au zvârcolit în frunze, ca viermii de mătase,
Și au crescut pe ramuri o nouă dimineață,
Din anii nălucirii, din timpul stors de viață,
Cum crește curcubeul din ploile rămase.

Dar ochii depărtării nu pot vedea de-aproape,
Sunt orbi de văzul lumii și nu-nțeleg privirea,
Au fost lipsiți de suflet și nu cunosc iubirea,
Sunt ochi lumii noastre deschiși fără de pleoape.

București, 13 mai 2011

OCHIUL CE SĂRUTĂ ZAREA

Pe o pagină albastră, ochii noștri ard culoarea
Ce coboară ceru-n mare și aruncă marea-n ceruri,
Ce îngheață-n noi Sahara, prin cumplitele ei geruri,
Și orbește-n orice suflet ochiul ce privește marea.

Pe o pagină albastră, scriu cu pana o scrisoare,
Și-o trimit în largul mării pe un albatros ce zboară,
O-înfășor în vântul lumii, vântu-n lume se-înfășoară
Ca un fluture pe lampă, ca o inimă ce doare.

Scriu cu fruntea-n vânt povestea unui val din mii de valuri,
Toate gândurile-mi zboară precum norii arși de soare,
Marea își ucide țărnuț pe sub razele solare
Și rămân, când trece valul, pustiitele ei maluri.

Nu mai am nicio chemare, s-a stins pana în tăcere,
Vântul serii nu mai umblă, s-a ascuns după-o furtună,
Soarele se-îneacă-n mare, marea-n valuri se adună
Și plutesc, pe vântul serii, frunze moarte de durere.

Le adun cu plânsul vieții, din corali ce umplu marea,
Scriu cu ele un cutremur pe-un copac ieșit din mare
Ramurile lor cu fluturi trec de lumea trecătoare
Și deschid, printre luceferi, ochiul ce sărută zarea.

13 mai 2011

AȘ VREA SĂ VĂD...

Cuvântu-mi spune multe, dar eu prefer tăcerea.
Tăcerea este-n sine izvorul din cuvinte,
O noapte care trece ca soarele fierbinte
Pe cerul unde vântul își simte adierea.

Mi-e dor de satul sincer, suit pe o colină,
Cu casele-n ruină, cu viile uscate,
Cu câmpurile triste, pustii și nelucrate,
Cu nucul gol de frunze, tăiat din rădăcină.

Aș vrea să merg acolo, să iau în palme-o sapă,
Să sap, pe coastă, via și să sărut pământul,
Să scot din groapa sorții tăcerea și cuvântul
Și să refac fântâna, să beau din cauc apă.

Aș vrea să fac de toate, acolo, între dealuri,
Să limpezesc pădurea, să înverzesc livada,
Să înfloresc mușcata, să-nsuflețesc ograda
Și să mă întorc acasă, golit de idealuri.

S-aud pe dealuri vântul ce înnobilează zborul
Și pasărea albastră s-o las din nou să zboare,
Să prind cu veșnicia o clipă de visare,
Din lada cu luceferi, să-aprind în suflet dorul...

...Era cândva o lume care știa să vadă,
Să râdă și să plângă, să creadă-n ce-o să fie,
Să-și izvorască-n suflet un strop de bucurie,
Când iese colțul ierbii din stratul de zăpadă.

Pe prispe-n prag de seară, se sfătuiau uncheșii,
Cei tineri băteau coasa sau roboteau prin casă,
Era, atunci, tot satul frumos la el acasă
Și-înmugureau pe dealuri, în voia lor, cireșii.

Cânta din frunză luna un vis frumos de fată,
Iar fetele brodau, cu-arnici, fiori pe iie,
Era o rânduială de oameni și de glie,
Și toți veneau din vremea ce-a fost așa lăsată.

Erau bogați în suflet și sfânt era cuvântul,
Priveau la cer, cu gândul la ploaia ce-o să cadă,
Și se rugau la Domnul să-i ierte și să-i vadă
În truda lor de oameni care cinstesc pământul.

Era, atunci, o lume ce mai credea în soartă,
În ea, în timp, în vise, în dor, în hărnicie,
În tați, în frați, în unchi, în sat, în veșnicie,
În munca de la câmp, în banca de la poartă...

...Aș vrea să simt din nou în sat această lume,
Dar ochii n-o mai văd și timpul n-o mai știe,
S-a dus precum un fulg uscat de păpădie,
Cuvântul n-o mai află, tăcerea n-o mai spune.

Nu pot s-o fac la loc, e noapte și-i răcoare,
S-a dus în timpuri sapa, s-a pribegit cuvântul,
S-a nins pe sat rugina, s-a-nstrăinat pământul,
Lumina nu mai arde, tăcerea nu mai doare.

București, 16 mai 2011

GÂND PENTRU EVA

Fără nori ar fi de soare,
Cu țigara-i doar o ea,
Care crede-n lumea sa
Ca albina într-o floare.

Fumu-i scrum și scrumu-i fum,
Buzele-i sărută vântul,
Ca luceafărul pământul,
Ca drumețu-un colț de drum.

Cu țigara validată
Ca sărutu-într-o iubire,
Pare-o simplă scotocire,
Pe o fată dezbrăcată.

Înglodată-n transparentă,
Ce se vede se citește,
Ce-i frumos se rostuieste
Arhivat pe inocență.

E uimită și ardentă,
Ca tentația pe dor,
Ca o oră de amor
Într-o arcă contondentă...

...Când potopul o să vină,
Dintre ape am să ies,
Un veștmânt din nori să-i țes
Și să-i cumpăr o mașină.

Și-am s-o urc pe Ararat,
Munte biblic și frumos,
Cu piciorul ei vânjos
Pe grumazul meu lăsat.

Asta-i soarta de bărbat:
Cari pe munte o idee
Sau un gând despre-o femeie
Și nu uiți ce-ai învățat.

București, 17 mai 2011

RAȚIONAMENT

Să te învingi pe tine este-un dar,
Să-nvingi dușmanul țării-i necesar,
Să îl învingi pe altul e barbar,
Să-nvingi învinsul lumii e-n zadar,
Să premiezi învinsul e bizar,
Să pedepsești eroul e hilar,
Să lupți pentru dreptate-i un calvar,
Să furî dreptatea lumii este-amar,
Să faci dreptate lumii e precar,
Să-ți faci dreptate ție-i un coșmar,
Să afli adevăru-i un lucru rar,
Dar să rămâi tu însuși este-un har...

București, 21 mai 2011

IDENTITATE MĂRUNTĂ

Nu-mi pasă de lume, nu-mi pasă de flori,
Eu sunt doar uitarea din cerul cu nori,
Eu sunt doar visarea ce pierе în zori
Și timpul visării din vis, uneori.

Nu știu să bat toba, nu știu să fac zarvă,
Eu sunt doar ideea de zbor dintr-o larvă,
Vulcan ce erupe ca focul pe-o navă
Și umple oceanul c-un munte de lavă

Furtuna-și ia dreptul din răul de mare,
Iar marea aduce, prin raza de soare,
Un fluture viu ce mai crede-n culoare
Și-o apă adâncă ce suie-n izvoare.

Nu-mi pasă de mine, nu-mi pasă de viață,
Eu sunt doar căldura din sloiul de gheață,
Clipirea tăcută din farul de ceață,
Și apa-nghețată ce-n zori se dezgheață.

Nu-mi pasă de mine, nu-mi pasă de soare,
Dar caut lumina ce trece-n culoare
Și ploaia mărunță ce crește-ntr-o floare
Un vis dintr-o lume ce-nvață să zboare...

București, 21 mai 2011

SUFLETUL DIN VERS

Când miezul nopții ielele-l străbat
Și noaptea umblă slobodă prin sat,
Ca hoții de lumină la furat,
Că hoțu-i de la Dumnezeu lăsat
Să fie-n lume-ascuns și blestemat,
Ca dorul trist al celui ce-a plecat,

Adoarme noaptea-n plină zi cu soare
Și soarele se duce la culcare
Ca omul obosit de supărare,
Ca zborul care n-are alinare,
Ca apa care-și caută izvoare.
În cea mai secetoasă depărtare...,

Se-aprinde vâscul sus, la rădăcină,
Copacii își cresc lacrimi pe tulpină,
Iar frunzele la vânturi se închină
S-aducă-n oameni timpul de lumină,
Ca lumea între oameni să revină
Cu florile din casă și grădină...

Căci lumea s-a schimbat de-atâta mers,
De-atâta drum malefic și pervers,
Și s-a pierdut ca timpu-n Univers,
Ca gândul ce prin lume a premers
Cuvântul ce din pagini a fost șters
Și scrie-n oameni sufletul din vers.

București, 21 mai 2011

JE VOIS

Je vois,
Ou je ne vois pas,
Parfois...

On y va,
Encore une fois,
Quelque parte
Sur la carte,
Sur une pauvre route,
Comme un doute...

Mes yeux sont aveugles,
Il y a des règles
Pour les yeux
Et pour le ténébreux

A cause de mon âme,
En flamme,
On ne sait jamais
Si on trouvait
L'âme qui se console
Par une bonne bagnole
Qui se met en route
Pour sortir d'un doute
Qu'on recherche en nous,
Comme un drôle de sou,
En payant un prix
Sur un temps trop gris...

Je vois,
Ou je ne vois pas...
Parfois...

Mes yeux sont nus,
Un ciel pendu,
Sur un coin de l'âme
En flamme.

Un feu en bois
C'est moi !

București, 21 mai 2011

CLIPA DURATEI

Nu pot să las clipa să-mi fie din clipe furată,
O clipă nu-i timpul în timpuri mereu să se-afunde
Nici vocea ce țipă și-n țipăt adesea pătrunde,
Chiar dacă o clipă prin clipe-i mereu măsurată.

Dar pot să-mi iau dreptul să-mi caut prin clipe-o durată,
Durata e-n oameni o clipă mereu efemeră,
Ce trece ca gândul, când gândul la clipe mai speră
Și-aduce în lume secunda de bine visată.

Sunt meșter de clipe, fac clipe din orice durată,
Fac pașii să umble, las timpul în sine să treacă,
Din piatră scot apă, din apă, o piatră săracă,
Pe drumul cu clipe, las vântul duratei să bată.

Sunt orb în lumină, lumina în sine orbește,
Și sufletul arde ca dorul, cu gândul la soartă,
Dar clipa nu este un lacăt ce-și caută-o poartă
Ci soarta ce-n poartă cu lacătul clipei vorbește.

Căci clipa e clipă, monadă ce-n oameni persistă,
Dar clipa luminii nu-nseamnă, în sine, durată,
Ci lumea ce-n clipe, prin clipele sale, și-arată
Un gând dintr-o clipă ce-n lumea duratei există.

București, 21 mai 2011

ORB ÎN LUMINĂ...

Privesc lumina, soarele mă cheamă,
Căldura lui ucide și renaște,
Adâncul lui cultivă și cunoaște
Iubire, ură, nemurire, teamă.

Nu poți privi, cu ochiu-n cer, la lume,
Dar soarele e focul ce se-aprinde
În vatra zilei, ca un fum fierbinte,
Și-ntunecă vederea când apune.

El este ochiul ce din cer privește,
Precum luceafărul care sărută marea,
Precum un gând ce umple depărtarea,
Precum iubirea care-n ochi vorbește.

Privirea ochilor ne vine de la viață,
Iar viața lumii vine de la soare,
Precum culoarea vine dintr-o floare
Și ziua dintr-o bună dimineață.

Lumina ochilor răsare de la soare,
Căci soarele e-n miezul ei fierbinte
Monadă ce se trece, prin cuvinte,
În arta de-a privi în depărtare.

Dar ochiul care-i lacom de privire
Și vrea să afle petele din soare,
Va fi orbit de razele solare,
Căci soarele nu-i focul din iubire.

În soare, e lumină din genune,
Un foc care distruge când vorbește,
Un jar care îl arde și-l lovește
Pe-acela ce vreodată îndrăznește
Să vadă ce-n lumina lui apune.

București, 26 mai 2011

OCHI DE SOARE

Era o noapte ca speranța, se scuturau pe frunze plopii,
Bătea un vânt pe Strada Mare și-o ploaie grea stătea să cadă,
Se-nșiruiau la umbre norii și umbrele uitau să-i vadă,
Lumina dinspre zori de ziuă își zbenguia prin iarbă stropii.

La masa strâmtă cu umbrelă, ne-nghesuiam în gânduri triste,
Iar vinul nu știa ce spune, uitase strugurii din vie,
Dar ochii tăi pluteau ca zarea din boabele de razachie
Și străluceau în clipa noastră ca o lumină fără vârste.

Atunci, când umbrele din noapte se prelungeau în umbra noastră,
Am apăsat declanșatorul și am cules mărgăritare,
Le-am pus ca perle peste suflet, căci, astăzi, perlele sunt rare,
Să le privesc, în loc de soare, prin scurta timpului fereastră.

...Era trecut de miezul lumii, un nor târziu privea la lună,
Din ochii tăi creșteau luceferi, precum petalele din floare,
În ochii mei goliți de umbre, clipeai ca soarele-răsare
Și nu vedeam vreo dimineată prin noaptea plină de furtună...

Mi-e dor de tine, chip de soare, sunt nopțile prea-ntunecate,
La masa de pe Strada Mare, aștept s-apari ca o idee,
Ca steaua care-și vede cerul prin ochii sinceri de femeie,
Să strălucești în viața noastră ca cerul plin de nestemate.

Mi-e dor de clipa care trece, de tine, fată zâmbitoare,
În lumea asta înnoptată, e loc de zâmbet și de viață,
Căci noaptea-nseamnă-n viața lumii un avanpost spre dimineată,
Iar dimineată este valul ce-aduce-n noapte ochi de soare.

București, 2 iunie 2011

SIHASTRU

Timpu-și bate capul cu spațiul dintre faze,
Iar spațiu-și pierde timpul cu norii arși de soare,
Când tot ce-a fost aproape se pierde-n depărtare,
Las nopțile să-adoarmă nisipul dintre oaze.

N-am nici un gând de ducă, sunt prea-plecat de-acasă,
Mi-am pus nemărginirea pe tivul de la haină,
Îmi strig în gura lumii tot ce-am păstrat în taină,
Dar nu știu dacă lumii de taina mea-i mai pasă.

În spații necuprinse, las timpul la strâmtoare,
Din stelele-lumină, sting steaua mea terestră,
Din zborul către soare, scad zarea mea rupestră
Și trec în nemurire o lume muritoare.

Sunt prins de constelații c-un meteor albastru,
Mă cheamă înserarea la orele chindiei,
Rămâne fără umbră lumina galaxiei
Și în mulțimea lumii, aleg să fiu sihastru.

București, 9 iunie 2011

NU POT SĂ PLEC DE-ACASĂ...

Nu pot să plec de-acasă, din viața mea uitucă,
Îmi amintesc mereu ceva, cândva, din lumea mea,
De coasta cu cireși, de lunca rară ce-nfrunzea,
De când priveam afară prin gardul de ulucă.

De-mi fi-va dor de ducă, voi scrie o scrisoare
Cuvintelor din lume, când lumea le dezleagă,
Ca orice om ce vrea necazul să și-l treacă
Spre-acele orizonturi ce-l scot din întristare.

În strălucirea lumii, nu-i timp de-ntunecare,
Iar în noroiul ei nu cresc nici flori, nici vise,
Pe om îl înrobesc strivirile deschise,
Flămândul nu vrea premiul Nobel, ci mâncare.

În ziua lungă din Sahară-i prea mult soare,
Iar noaptea africană-ngheață stelele pe cer,
Dogoarea zilei, noaptea, se preface-n dor și-n ger,
Și timpul n-are vreme de-mpăciuri bizare...

De voi fi trist sau singur, lipsit de cutezanță,
Voi scrie un cuvânt pe-un dor de piatră rece,
Voi pune un zăvor pe timpul care trece,
Voi condamna la ocnă umila mea speranță.

Vreau să rămân mereu ocaș la mine-acasă,
Să car pietroiul lumii pe muntele din mine,
Și să culeg luceferi din nopțile prea-pline,
Iar vremea cea urâtă s-o fac a fi frumoasă.

București, 14 iunie 2011

VAPORUL SE GRĂBEȘTE, OCEANUL ÎNTÂRZIE

Marea-mi bate-n poartă cu un apus de soare,
Valurile-mi umplu timpul sorții cu iluzii,
Vreau să ies acum din largul marilor confuzii,
Să-mi stâmpăr depărtarea c-un dor secăt de mare.

Eu nu sunt litoral, sunt doar un semn pe-o plajă,
Și nu m-ajunge valul, e mult prea strâmtă marea
Și mult prea înserată-n maluri înserarea,
Prea monoton întinsul, prea obosită vraja.

Miroase timpu-a alege și algele-s uscate,
E mult prea mult oceanul și prea puțină apă,
La țărml înserării, luminile se-adapă,
Oceanele-s prea pline, izvoarele-s secăt...

La țărml gol de-o seară, pe-o rază timpurie,
Aștept să-mi sune aspru timpul de plecare,
Mi-e dor de-ndepărtata lumii-ndepărtare,
De ora de-ntristare, de lumea mea pustie...

Vaporul dinspre mine în zare ancorează
În largul plin de vis de ducă și de doruri,
Sub cerul ros de păsări și uitat și de zboruri
Pe-oceanul unde dorul mării navighează.

Tresare-n noapte valul, dar marea-i tot pustie,
Din larg răsare luna, din lună, firul ierbii,
Pe valurile vremii, mai trec în cete cerbii...
Vaporul se grăbește, oceanul întârzie.

București, 17 iunie 2011

TĂCERE

Când teroarea lumii pare mângâiere
Și din vânturi marea își extrage valul,
Când în viața lumii moare idealul,
Legea lumii noastre e din nou tăcerea.

Tace omenirea când prea mult vorbește
Și vorbește valul, când oceanul tace,
Facem tot ce-n lume știm că nu se face,
Trecem în uitare tot ce se-nvechește...

Nu mai sunt cuvinte-n cărți și prin glosare,
Le-au mâncat poezii ca semințe sacre,
Le-au cojit de nuanțe dulci, amare, acre
Și le-au prins cu valuri de-un apus de soare.

Trece-n vorbe goale pragul dintre ere,
Peste-întinsul mării nu mai bate vântul,
Pe Golgota vorbei a pierit Cuvântul
Și în vorba lumii e din nou tăcere.

București, 19 iunie 2011

DE MUȘTI O INIMĂ DE GHEAȚĂ

De muști o inimă de gheață
Pe buze-ți curge-o picătură
Și simți răceala cum te fură
Ca geru-n prag de dimineată.

Căci gheața inimii se trece
În lacrima ce-o simți pe buze,
In amintirile confuze
Când te spălai cu apă rece.

Dar gheața inimii din tine
La niciun foc nu se topește,
Căci focul inimii vorbește
Doar pentru focul ce-l conține.

Când muști o inimă de gheață,
Ghețarul ei se trece-n tine,
Devii un sloi de ierni senine
Și-ți iei adio de la viață.

N-ai să sfârșești prin congelare,
Căci moartea nu înseamnă gheață,
Ci doar pasaj în altă viață,
Din cer senin în nopți amare.

Ai să te-mbraci cu foi de ceapă
Și-ai să te speli cu apă chioară
Ai să trăiești pe dinafară,
Și din ghețar ai să muști apă...

În locul inimii de gheață,
Ce-ngheață zâmbetul pe buze,
Ai prefera un nor de muze
Și-o ploaie caldă pentru viață.

De muști o inimă-nghețată,
Ai s-o-ntristezi prin mușcătură
Și-ai să durezi în ea tortură
Ca-n orice inimă mușcată.

București, 28 iunie 2011

N-AM PRIPOANE PENTRU GÂNDURI

N-am pripoane pentru gânduri, nici zăvelci pentru picioare,
Azi se poartă minifuste, blugi și bluze de tifon,
Toate frunzele iubirii, ieri, s-au scuturat din pom
Și-au plutit în vântul nopții clipa noastră de visare.

Nu poți să le-aduni cu sacul, să le pui din nou pe ramuri,
Să reînverzești pădurea, să faci crângul să foșnească,
Să zbori păsări printre ele, să le rogi să se ciripească...
Nu există, pentru frunze, nici durată, nici sloganuri.

Gândurile-s frunze sfinte re-nălțate-n vântul vremii,
Se amestecă cu timpul și plutesc în libertate,
Ard în spații infinite, cresc în oameni bunătate
Și deschid căldura lumii-n tenebrosul nimb al iernii.

Frigul iernilor polare prinde-n ramuri nestemate,
Frunzele plutesc pe gânduri, gândurile-s frunze rare,
Toate clipele iubirii trec iubirea prin frunzare,
Iar noi, oamenii din lume, strângem frunzele uscate...

...N-am frunzare pentru gânduri, nici o arcă pentru soare,
Razele-l vor duce-n larguri și-l vor trece-n asfințire,
Gândurile-l vor preface-n nopți frumoase de iubire,
Apele vor fi prea tulburi, munții, limpezi la izvoare.

Dar vom priponi pădurea de copacii ei, cu frunze,
S-auzim cum cântă vântul serenadele-nserării,
În iubirile trecute, în chemarea depărtării
Și vom înflori în oameni din nou zâmbetul pe buze.

N-am pripoane pentru gânduri, am pripoane pentru viață,
Vreau s-o-închid în visul lumii, s-o feresc de gânduri rele,
Libertatea e mai plină când e-nchisă-ntre zăbrele,
Nu poți să iubești căldura, dacă ești un sloi de gheață.

București, 23 iunie 2011

OCHII MAMEI

Era o iarnă timpurie și bătea vântul peste viață,
Ne rebegise frigu-n casă, iar focu-n sobă se sfârșise,
Urla un vânt câinos în noapte și era beznă peste vise,
In ochii mamei, plini de spaimă, era târziu și era gheață.

În vară, adunasem vreascuri de prin pădurile uscate,
Dar iarna ni le-a ars pe toate cu gerul ei din miază-noapte,
Zăpada ne era cât casa și lemnele erau departe,
Pădurea ne-o luase statul și n-aveam lemne cumpărate.

Un crivăț surd vuia din norduri și dârdâiam de frig în casă,
Ne-acopeream cu ce da Domnul, dar casa ne era de gheață,
Trecusem doar de miezul nopții, dar era ger spre dimineață,
Iar vântul ne gonea căldura și ne simțeam goniți de-acasă.

Simțeam, prin aer, ochii mamei cum tremurau în orbul nopții,
Cei mici plângeau de frig, iar casa își scrijelea pe vânt fiorii,
Trosneau, sub greul iernii, ca nămeții, sus, pe grindă, căpriorii
Și nu știam ce ne rezervă, în acea noapte, cartea sorții.

Dar mama a ieșit din casă, a luat securea și o sfoară,
Zăpada a izbit-o-n frunte și s-a deschis prin viscol ușa,
Din vatra fără foc în casă, s-a vânturat pe horn cenușa,
Eram copil și-mi era frică și mă temeam că o să moară.

Mi-am îndesat pe ochi căciula, am luat cu mine târnăcopul,
Și am plecat prin vânt cu mama la locul nostru de pădure,
Aveam cu noi doar disperarea, un târnăcop și o secure,
Să scoatem din vâlceaua nopții un lemn să facem iarăși focul.

Opincile erau prea rupte, dormeam așa, în pat cu ele,
Zăpada viscoala din ceruri și ne-afundam în ea ca-n ceață,
Pădurea ne era departe, iar viscolul bătea din față
Dar ochii mamei erau ageri și străluceau ca două stele.

Era puternică și bună, nu se temea de lupi, de moarte,
Pădurea ne-ascundea prin noapte și ne ferea de vântul rece,
Mă-ncuraja să cred că-n viață tot răul tot în rău se trece,
Dar să fii om ca să poți merge întotdeauna mai departe.

Am luat, în spate, cu eforturi, lemnul nostru din pădure
Tăiat adânc, în miezul nopții, de sub pulpana de zăpadă
În așa fel ca pădurarul, în zorii zilei, să nu-l vadă,
Căci n-avea voie nimeni lemnul din codrul propriu să și-l fure.

La ziuă, aveam foc în sobă și-n casă era cald și era soare
Coceam porumb uscat pe plită, priveam, tăcuți, pe geam, afară,
Știam că, după-o iarnă aspră, va fi, din nou, o primăvară
Și în ochii mamei noastre era iarăși plină zi de sărbătoare.

București, 23 iunie 2011

OCHII PĂMÂNTULUI

Spre seară, am ieșit din casă și am urcat pe Dealul Viei,
Trecuse soarele de-amiază și cobora pe cer, la vale,
Pământul se-mbrăca cu umbre și să văita de dor de șale,
Cum o făcea, cândva, bunicul, când eu zâmbeam copilăriei.

L-am apăsat cu podul palmei peste poteca înierbată,
Cum m-apăsa pe mine mama, când mă durea prea rău piciorul,
Pământul e copilul nostru și-i mângâiem, prin iarbă, dorul,
Și știu că simte mâna-mi caldă prin barba-i rară și uscată.

Dar și eu simt fiorul ierbii ca pe-un izvor de apă vie,
Se trece-n mine ca o rază ce mă-nsorește-n prag de noapte,
Miroase dealul a cicoare și gândul meu a mere coapte
Și-alerg din nou pe Dealul Viei, prin ninsa mea copilărie.

Pământul mă privește-n taină, dar știu că încă mă privește,
Mă simt legat de firul ierbii, de vremea timpului de sapă,
De câmpul obosit de trudă ce-n apa râului se-adapă,
Prin ochii lui, revăd porumbul cum lin sub brazdă încolțește.

Ating poteca înierbată și văd cum câmpul mă privește,
Am ochii plini de umbra serii și de-un apus strivit de soare,
Dar știu că peste valul serii pământul din pământ răsare
Și-aprinde stelele pe ceruri prin ochiul viu care iubește.

Am fost plecat prin norii lumii să-mi scap vederea de dileme,
Pământul știe toate astea, mă-mbrățișează și mă crede,
Se uită iarăși lung la mine și-n ceața timpului mă vede,
Mă știe încă după nume, căci ochii timpului n-au vreme.

Pământul ochilor din mine mă chemă iarăși c-o privire,
Adâncu-n lanuri înflorește și grâu-și trece ochii-n spice,
Dar pleoapele din brazda lumii se-nchid ca pocnetul de bice,
Când ochii brazdei din brăzdare adorm pe-o carte de iubire.

Adorm și eu, pe Dealul Viei, secat de doruri și de vise,
M-acopăr cu un cer de stele și las privirea pentru mâine,
Prin grâul plin de vântul serii, așez pe spice-un coș de pâine,
Pământul își deschide ochii, când toate porțile-s închise.

Pământul are ochi de mamă, privește-n suflet cu tandrețe,
Nu uită clipa-n care ochiul învață oamenii să vadă,
Dar a vedea nu-i doar privirea, ci șansa gândului să creadă,
Că-n lumea asta cu de toate e încă loc de frumusețe...

București, 24 iunie 2011

OCHII TĂCERII

Tu taci când vorbești cu mine,
Dar spui mult, când taci vorbind,
Căci cuvintele-s de-argint,
Când tăcerea le susține.

Poți să taci vorbind într-una...
Când vorbești, de fapt, tu taci,
Când nu faci ce vrei să faci,
Când alungi, prin vânt, furtuna.

Dar furtuna-i adiere,
Și taci tu, când tac și eu,
A vorbi e-atât greu,
Când cuvintele-s tăcere.

Nu-mi vorbești când mă privești,
Preferi vorbelor tăcerea,
Și tăcerilor durerea...
Nu-mi vorbești când îmi vorbești.

Când, de fapt, vorbești tăcând,
Înțeleg ce vrei să spui
Vântului sau nimănui,
Gândului uitat de gând...

N-am cuvânt pentru cuvânt,
Scriu pe cer, vorbesc la nori,
N-am cuvinte pentru flori,
Nici hotare pentru gând.

Dar te-ascult, când îmi vorbești,
Și când taci eu tot te-ascult,
Spui mereu atât de mult,
De mă vezi când mă privești.

Ochii tăi sunt ochii mei,
Văd mereu ce-n ei găsesc
Îi privesc și îi iubesc,
Sorb cuvintele din ei...

Ard pe ruguri ochii mei,
Urc pe cer, cresc din pământ,
Sting tăcerile din gând
Și vorbesc prin ochii tăi.

București, 26 iunie 2011

OCHII CUVÂNTULUI

Bătea de zor la poartă un gând pustiu și gol,
Iar poarta era-nchisă c-un lacăt de cuvinte,
Pe-un cimitir de ploaie, de vânt și de morminte,
Era târziu în viață și-n suflet mult nămol.

Am luat o haină tristă să mă feresc de vânt,
Să ies, prin frig, afară, să văd ce dor mai bate,
Ce ghețuri sunt aduse din ierni îndepărtate,
Prin vremea viscolită de pe-un morman de gând.

Pe stâlpul dinspre ziuă al nopților cu ploi,
O stea se aprinsese și strălucea, prin fraze,
Cuvântul care vine să vadă, printre oaze,
Cărarea care astăzi mai trece pe la noi...

Dar poarta era-nchisă, cuvântul, prins pe val,
Să caute iluzii prin orizonturi ninse,
Iar marea adusese, prin nopțile aprinse,
Luceafărul de ziuă prea ponosit la mal.

Ajung târziu la poartă, dar nu pot s-o deschid,
A ferecat-o ploaia căzută peste gheață,
A zăvorât-o timpul prin cei plecați din viață
Și a uitat-o viața pe-un colț târziu de vid.

Îmi vine să-mi iau câmpii, dar câmpii s-au sfârșit,
Cu ultima speranță a celor ce nu pleacă,
Cu timpul din cuvinte rămas în noi să treacă,
Căci ochiul care vede a fost demult orbit...

La poarta ferecată, mai bate-acum un gând,
Dar gândul n-are poartă, el poate-oricând să treacă
În omul care vine, în omul care pleacă,
Precum o zi cu soare sau un pustiu de vânt.

Cuvântul dintre oameni nu-i un cuvânt de rând,
El vede-n văzul nopții și-aprinde-n noi vederea,
Ne luminează visul, ne-aduce mângâierea,
Iar gândul din cuvinte nu este-un simplu gând...

Mai las un nor să treacă pe-un colț de cer senin,
N-am să deschid vreo poartă, căci poarta e deschisă,
E doar o noapte tristă pe-o zare necuprinsă,
Dintr-un cuvânt ce trece-n cuvintele ce vin.

Mai bate-n poartă gândul, la poarta lui de gând,
La poarta unui dor durat pe-un dor fierbinte,
Cuvântul ce trăiește simplu-ntre cuvinte
Cuvântul care vede cuvântul din Cuvânt.

Las poarta dinspre lume deschisă ca un gând
Și haina ponosită o dau cui vrea s-o-îmbrace
Prefer să-mbrac prin vorbe cuvântul care tace,
Cuvânt ce vede totul, căci totul e Cuvânt.

București, 26 iunie 2011

ATING UȘOR PRIVIREA TA

Ating ușor privirea ta și nu știu de te văd sau de te simt,
Dar știu că tot ce este-n lume, în acea clipă, nu mai este,
Căci ochii tăi sunt, pentru mine, frumoasă, magică poveste,
Chiar de-i orbit de viscol drumul și-i prea mult nor în labirint

Așteaptă, undeva, pe-o frunză, sau poate doar pe-o stea din cer,
O lacrimă de fericire sau un foton din Univers,
E plină lumea de visare, iar lacrima devine vers
Și toate stelele, la ziuă, din strălucirea nopții pier.

Răsari doar tu, frumoasă Doamnă, o stea ce strălucești în zori,
Când soarele aduce timpul pe axa timpului din noi,
Și-mi umpli viața de lumină, căci viață-nseamnă amândoi,
Pe cerul lumii noastre simple, unde luceferii-s fiori.

Și nu știu dacă trece visul sau doar visările din vis,
Dar visu-i un ocean de doruri ce-ntotdeauna se-implinesc
Acolo unde-n geana nopții toți ochii noștri se privesc,
Iar visul trece-n idealuri, când poarta zilei s-a deschis.

Te simt, când te privesc, lumină și tot mai vreau să te privesc,
Căci împlinesc cu tine visul și-n vis o lume împlinesc,
Pe zarea timpului-lumină, un timp luminii construiesc,
Când cade timpul peste lume, prin timpul lumii te iubesc.

Te construiesc nemuritoare, pentru că tu așa privești,
Trăiești, în veșnicia clipei, o veșnicie de trăiri
Și-aprinzi luceafărul de ziuă în noaptea plină de-mpliniri,
Când peste infinitul clipei, prin clipa sorții, mă zărești.

Privirea ta, pe care, astăzi, prin ochii lumii, o privesc,
Se află-n tot ce ne-mpresoară ca un surâs sau ca un gând,
Ca florile ce cresc pe vise, ca infinitul din Cuvânt
Și va privi prin ochii lumii, căci ochii lumii se-ntâlnesc.

Și te privesc și eu, Prințeso, și cu privirea te mângâi,
Aprinzi lumina din luceferi și floarea albă din livezi,
Aș aduna tot Universul și ți l-aș da să-l luminezi,
Tu ești lumina mea din lume și lumea mea de căpătâi.

Ating ușor privirea ta și te ador când te privesc,
Sunt rob de-atâta-nseninare și cred că rob aș vrea să fiu,
Să car prin ochi lumina lumii, să cresc livezi dintr-un pustiu,
Iar clipa ta de mângâiere cu viața mea s-o înflorească.

București, 28 iunie 2011

OCHII SUFLETULUI

Sunt ochi prea importanți în viața mea,
Cu ei văd chipul ochilor din gând,
Sau poate doar lumina din cuvânt
Ce crește-n noi tăcerea dintr-o stea.

Sunt ochi care ne văd când ne privesc,
Privirea lor e-o clipă dintr-un zbor,
Popas tăcut prin dorul călător,
Când stelele din noapte izvorăsc.

Pe cerul nostru, stelele-s clipiri,
Iar ochii noștri printre nori clipesc
Și-n limba lor cu stelele vorbesc
De-o lume izvorâtă din priviri.

Se crește-n suflet un surâs sfios,
Și sufletu-l privește liniștit,
Iar ochii-i par un soare răsărit
Pe chipul unui gând cu chip frumos.

Oricât ar fi de trist, de obosit,
Un suflet nu va fi decât izvor,
Ce-aduce-n oameni clipa de fior
A visului prin visuri izbândit...

Când ochii mei sunt osteniți și goi,
Când sufletul mi-i trist și necăjit
Și gândul printre lacrimi risipit,
Privesc privirea ochilor din noi,

Adun din ei ce-n suflet mai ascult,
Prin ani cusuți cu stele pe Cuvânt,
Prin slova care crește din pământ,
Prin ochii care văd ce știu demult.

Și s-ar putea ca lumea nimănui
La care, astăzi, uneori, privesc,
Prin geana unui ochi dumnezeiesc,
S-o pot vedea frumos, prin ochii lui.

Un suflet este-o poartă și-un pridvor,
Ce cresc în noi puterea de-a privi,
Și ard în oameni timpul de-a iubi
Căci ochii lui iubesc nemuritor.

București, 30 iunie 2011

CUPRINS

„Ochii ne spun” / 5	Dileme / 66
Sufletul ochilor / 11	Aș vrea... / 68
Un chip frumos, o oază-ntr-un pusti... / 13	Nostalgii de toamnă / 70
Cerul nu-i al lor, pământul e ca noi! / 16	Clipa de întomnare / 72
Dezamăgire / 19	Teamă / 74
Eternul lui trofeu / 20	Prea important / 76
Zăvor pe vis / 23	Căutare / 77
Te-aștept în alb / 26	Dor de-acasă / 78
Inimă de cal / 29	E frumos ce ne unește, e sublim ce ne separă / 82
Val de foc / 31	Văzul vremii / 84
Floare de gutui / 33	Abis / 86
Îndoiala unei iubite / 34	Dor de inima mea / 87
Gândul iubitei de marină / 35	Gând și vânt / 89
Am vrut să văd cum înflorești / 36	Suflet... / 91
Cânta pe-o scară o vioară / 39	Ochii / 93
La cumpărat de stele / 40	Mereu plec, mereu revin / 94
Măine / 41	Orbul pământului / 96
Parfum de supărare / 43	Zorii din amurguri / 98
Vine toamna / 44	Se scutură salcâmi / 100
Discreție / 45	Pământ și gând / 103
Evadarea unui nud / 46	Speranță / 106
O lume cu picioare de mesteceni... / 47	Dor de-acasă / 108
În așteptarea unui tren trecut / 48	Lumea mea / 110
Frumoasă gânditoare / 50	Trăiește românește! / 111
Un miliard de fete-paparude / 51	Dorință / 114
Masca / 52	Necuvânt / 115
Un mod frumos de a gândi / 53	Suflet de mireasă / 117
Toamnă pe inimi / 54	Palat de cuvinte / 118
Frig / 57	Nesomn / 120
Corabie cu mateloți de plumb / 59	Gând pentru lună / 122
Hoț de vânt / 63	Apus de ceas în gheața lumii... / 124
	O floare și-o femeie / 125
	La poarta dinspre soare / 127
	Crezul Eminescu / 129

Plecare / 131
 O lume care moare / 133
 Mireasă c-un voal dintr-o rază
 fierbinte de soare / 137
 Nu rupeți florile / 138
 Doar ce-i liber e frumos / 140
 Floare albă / 143
 Să nu-încerci marea c-un deget
 de cer / 145
 Har / 146
 Drumuri / 147
 Logică / 148
 Preț / 149
 O floare / 150
 Oglinda / 151
 Sunt maratonul tău, frumoasă
 Primăvară / 153
 Steaua de veghe / 155
 Amurg înflorit / 156
 Trezește-te, Române! / 158
 Idee / 161
 Casa ce te-alungă de acasă / 162
 Iubirea nu se spune, se trăiește / 164
 Ochii mei / 166
 Ochiul mării / 168
 Deschiși fără de pleoape / 169
 Ochiul ce sărută zarea / 170
 Aș vrea să văd... / 171
 Gând pentru Eva / 173
 Raționament / 175
 Identitate mărunță / 176
 Sufletul din vers / 177
 Je vois / 178
 Clipa duratei / 180
 Orb în lumină... / 181
 Ochi de soare / 183
 Sihastru / 184
 Nu pot să plec de-acasă... / 185
 Vaporul se grăbește,
 oceanul întârzie / 186
 De muști o inimă de gheață / 188
 N-am pripoane pentru gânduri / 190
 Ochii mamei / 192
 Ochii pământului / 194
 Ochii tăcerii / 196
 Ochii Cuvântului / 198
 Ating ușor privirea ta / 200
 Ochii sufletului / 202